

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

11. november 2021*

Apellatsioonkaebus – Riigiabi – Tasulise kiirtee kontsessioon – Seadus, millega teatud sõidukid vabastatakse teemaksust – Tulu kaotamise tõttu kontsessionäärile liikmesriigi antav hüvitis – Varjatud teemaks – Hüvitis, mis Euroopa Komisjoni arvates on liiga suur ja mis hõlmab abi – Komisjoni otsus, millega tunnistatakse abi siseturuga kokkusobimatuks ning kohustatakse abi tagasi nõudma – Abisaaja menetlusõigused – Komisjoni kohustus tegutseda erilise hoolsusega – Mõiste „riigiabi“ – Eelis – Kontsessionääri finantsseisundi oodatav paranemine – Turumajanduse tingimustes tegutseva eraettevõtja kriteerium – Tõendite moonutamine – Põhjenduste puudumine – Vaidlusaluse otsuse moonutamine – Põhjenduste asendamine – Tõendamiskoormise ümberpööramine – Liidu õiguse esimuse põhimõtte rikkumine – Üldkohtu teostatav kohtulik kontroll – Kohustused ja piirid

Kohtuasjas C-933/19 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 20. detsembril 2019 esitatud apellatsioonkaebus,

Autostrada Wielkopolska S.A., asukoht Poznań (Poola), esindajad: *Rechtsanwalt* O. Geiss ja *dikigoros* T. Siakka,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Armati, K. Herrmann ja S. Noë,

kostja esimeses kohtuastmes,

Poola Vabariik, esindajad: B. Majczyna ja M. Rzotkiewicz,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: esimese koja president A. Arabadjiev teise koja presidendi ülesannetes (ettekandja), kohtunikud I. Ziemele, T. von Danwitz, P. G. Xuereb ja A. Kumin,

kohtujurist: H. Saugmandsgaard Øe,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Oma apellatsioonkaebuses palub Autostrada Wielkopolska S.A. (edaspidi „AW“) tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 24. oktoobri 2019. aasta otsuse Autostrada Wielkopolska vs. komisjon (T-778/17, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2019:756), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi, milles ta palus tühistada komisjoni 25. augusti 2017. aasta otsuse (EL) 2018/556 riigiabi SA.35356 (2013/C) (ex 2013/NN, ex 2012/N) kohta, mida Poola andis äriühingule Autostrada Wielkopolska S.A. (ELT 2018, L 92, lk 19; edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Vaidluse taust

- 2 Vaidluse tausta on Üldkohus kirjeldanud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–37 ja selle saab käesoleva menetluse vajadustest lähtudes kokku võtta järgmiselt.
- 3 Riigihankemenetluse tulemusel andis Poola Vabariik 10. märtsil 1997 AW-le kontsessiooni kiirtee A 2 Nowy Tomyśli (Poola) ja Konini (Poola) vahelise lõigu (edaspidi „kiirtee A 2 asjaomane lõik“) ehitamiseks ja käigushoidmiseks 40 aastaks.
- 4 Kontsessioonilepingu alusel, mis allkirjastati 12. septembril 1997 (edaspidi „kontsessioonileping“), kohustus AW oma kulul ja vastutusel hankima välisrahastuse kiirtee A 2 asjaomase lõigu ehitamiseks ja käigushoidmiseks ning sai vastutasuks õiguse koguda kiirtee kasutajate tasutavat teemaksu. Leping võimaldas tal oma tulu suurendamiseks tõsta teemaksumäärasid sõidukikategooriate kaupa määratletud maksimummääradeni.
- 5 Pärast Euroopa Liiduga ühinemist 2004. aastal võttis Poola Vabariik Poola õigusesse üle Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 1999. aasta direktiivi 1999/62/EÜ raskete kaubaveokite maksustamise kohta teatavate infrastruktuuride kasutamise eest (EÜT 1999, L 187, lk 42; ELT eriväljaanne 07/04, lk 372). Direktiivi artikli 7 lõikes 3 on ette nähtud, et ühe teosa kasutamise eest ei saa samal ajal nõuda tee- ja kasutusmaksu.
- 6 Seepärast võttis Poola parlament vastu 28. juuli 2005. aasta seaduse tasuliste kiirteede ja riikliku teederahastu seaduse ning maanteeveoseaduse muutmise kohta (ustawa o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawy o transporcie drogowym) (*Dz. U.* nr 155, jrk nr 1297; edaspidi „28. juuli 2005. aasta seadus“). Seadusega kaotati raskete kaubaveokite topeltmaksustamine ühe ja sama teelõigu kasutamise eest. Sellest tulenevalt vabastati Poola riigimaanteede kasutamiseks teemaksukleebise (tasu teede kasutamise eest) omandanud rasked kaubaveokid alates 1. septembrist 2005 teemaksust kontsessioonilepingutega hõlmatud kiirteede kasutamise eest.

- 7 Tulenevalt 28. juuli 2005. aasta seadusest hüvitab riiklik teederahastu kontsessioonäridele teemaksuvabastuse tõttu saamata jäänud tulu. Selle seaduse kohaselt oli kontsessioonäriil õigus saada tagasi summa, mis vastas 70%-le sellest, mis saadi, korrutades raskete kaubaveokite – mis on saanud teemaksukleebise –tasulisel kiirteel tehtud sõitude tegeliku arvu varjatud teemaksu määraga, mis lepiti kontsessioonäridega kokku eri kategooriate kaubaveokite kohta. Seadusega kindlaksmääratud vähendamine 70%-ni pidi raskete kaubaveokite liikluse eeldatud suurenemise kompenseerima pärast nende vabastamist teemaksust. Seaduses oli ka ette nähtud, et varjatud teemaksu määrad ei või ületada tegelikke maksumäärasid, mida vastava sõidukikategooria puhul kohaldatakse. Seaduses oli lõpuks täpsustatud, et hüvitamise meetod tuli igas kontsessioonilepingus kindlaks määrata.
- 8 AW puhul olid hüvitamise meetod ja varjatud teemaksu määrad pärast Poola ametivõimudega peetud läbirääkimisi kindlaks määratud kontsessioonilepingu 6. lisas (edaspidi „6. lisa“), mis sõlmiti 14. oktoobril 2005.
- 9 Poola Vabariik selgitas, et 6. lisas ette nähtud hüvitamise meetod lähtus põhimõttest, et kontsessioonäri eeldatav finantsseisund ei tohiks 28. juuli 2005. aasta seaduse järel muutuda. Ta täpsustas, et selle eesmärgi täitmiseks peab AW investeringu eeldatav sisemine tasuvuslävi kiirtee A 2 asjaomasel lõigul jääma samale tasemele, nagu see oli enne seadusemuudatust, see tähendab ilma, et tulu ei jääks 28. juuli 2005. aasta seaduse tõttu saamata.
- 10 6. lisale alla kirjutatud pooled (edaspidi „lepingupooled“) leppisid kokku, et hüvitis arvutatakse kaheetapilises menetluses, mis põhineb finantsmudelitel, millel on näidatud tegelikud ja oodatavad rahavood ning mis võimaldavad arvutada eeldatava sisemise tasuvusläve. Esimeses etapis on vajalik kindlaks määrata varjatud teemaksu määrad, mida Poola Vabariik peab AW-le maksma. Teises etapis tuleb need määrad kontrollida hiljemalt 30. novembril 2007 ja vajaduse korral neid korrigeerida.
- 11 Esimeses etapis määrati varjatud teemaksu määrad kindlaks AW esitatud kolme järgmise finantsmudeli alusel:
 - baasmudel oli AW finantsolukord 2000. aasta raamatupidamisarvestuse seisuga ja eeldas, et kogu kontsessiooni kestel teemaksu tegelikult kogutakse. Eeldatav sisemine tasuvuslävi oli 10,62%;
 - teemaksu tegeliku kogumise mudel kirjeldas AW finantsseisundit, nagu see oleks olnud 2004. aasta detsembris juhul, kui raskeid kaubaveokeid ei oleks teemaksust vabastatud. Eeldatav sisemine tasuvuslävi oli 10,77%, ja
 - teemaksukleebisega mudel kirjeldas AW finantsseisundit, nagu see oleks olnud 2005. aasta juunis juhul, kui rasked kaubaveokid oleksid olnud teemaksust vabastatud. Selle mudeli puhul kujutas tulu endast varjatud teemaksu kujul hüvitist, mis makstakse raskete kaubaveokite puhul, ja teemaksu tegelikku kogumist teiste sõidukite puhul. Varjatud teemaksu määrad olid kontsessioonilepingu kohased maksimaalsed lubatud määrad. Eeldatav sisemine tasuvuslävi oli 8,20%.
- 12 Nende finantsmudelite alusel näitas AW, et isegi varjatud teemaksu ülemmäärasid kohaldades ei saavutata teemaksu tegeliku kogumise mudeli 10,77% suurust eeldatavat sisemist tasuvusläve. Seetõttu määras ta varjatud teemaksu määrad kindlaks kontsessioonilepingus lubatud maksimaalsel tasemel.

- 13 Alates 1. septembrist 2005 vabastati teemaksukleebise saanud rasked kaubaveokid teemaksust ja AW sai igakuist hüvitist, mis arvutati kiirteed kasutavate asjaomaste raskete kaubaveokite arvu ja kokkulepitud varjatud teemaksu määrade alusel.
- 14 Teises etapis pidid lepingupooled kontrollima raskete kaubaveokite liikluse arengut pärast teemaksust vabastamist ja kohandama varjatud teemaksu määrasid selleks, et vältida liigse või ebapiisava hüvitise maksmist. AW pidi esitama ajakohastatud finantsmudeli (edaspidi „kontrollimudel“), millest nähtus nende määrade mõju kontsessioonilepingu aluseks olevatele finantsnäitajatele, sealhulgas eeldatavale sisemisele tasuvusläävele. Kui kontrollimudeli eeldatav sisemine tasuvuslävi oli kõrgem kui teemaksu tegeliku kogumise mudeli eeldatav sisemine tasuvuslävi, tuli varjatud teemaksu määrasid korrigeerida allapoole selleks, et välistada ülemäärane tulusus. Seevastu kui kontrollimudeli eeldatav sisemine tasuvuslävi oli madalam teemaksu tegeliku kogumise mudeli eeldatavast sisemisest tasuvusläävest, tuli neid määrasid korrigeerida ülespoole.
- 15 AW esitas kontrollimudeli 2007. aastal. Selles mudelis oli 2006. aasta juuniku eeldatav sisemine tasuvuslävi 9,20%. Selle mudeli lisaks olevas AW esitatud kontrollaruandes oli märgitud, et varjatud teemaksu määrasid tuleb tõsta.
- 16 Generalna Dyrekcja dróg krajowych i autostrad (riigimaanteeade ja kiirteede peadirektoraat, Poola) teavitas 28. novembri 2007. aasta kirjas AWd, et kuna ta kahtleb 6. lisa sõlmimisel aluseks võetud eelduste õigsuses, siis ei nõustu ta varjatud teemaksu määrade korrigeerimise ettepanekuga. Vaatamata sellele kirjale sai AW kooskõlas selle lisa tingimustega jätkuvalt igal kuul makseid varjatud teemaksuna. Seejärel palus Poola taristuminister 13. novembril 2008 see lisa kohaldamata jätta, kinnitades muu hulgas, et ta sõlmis selle ekslikult.
- 17 Poola Vabariigi hinnangul oli AW teemaksu tegeliku kogumise mudelis eeldatavat sisemist tasuvusläve üle hinnanud, kasutades vananenud liiklus- ja tuluprognose. Hageja kasutas liiklus- ja tulu-uuringut, mille tegi nõustamisettevõtja Wilbur Smith Associates (WSA) 1999. aastal (edaspidi „WSA 1999. aasta uuring“), kuigi kättesaadav oli hilisem uuring, mis pärines 2004. aasta juunikuust (edaspidi „WSA 2004. aasta uuring“). 24. septembri 2010. aasta aruandest, mille oli tellinud Poola taristuministerium ja koostanud äriühing PricewaterhouseCoopers (edaspidi „PwC aruanne“), ilmneb, et kui WSA 1999. aasta uuringu asemel kasutada WSA 2004. aasta uuringu eeldusi liikluse ja tulu kohta, siis teemaksu tegeliku kogumise mudeli kohane eeldatav sisemine tasuvuslävi väheneb 10,77%-lt 7,42%-le.
- 18 Seega AW sai Poola taristuministri hinnangul varjatud teemaksuna ülemäärast hüvitist. Kuna AW keeldus tagasi maksmast enamsaadud hüvitist, mida nõudis Poola Vabariik, alustas kõnealune minister kohtumenetlust enamakstud summa tagasinõudmiseks.
- 19 Samal ajal vaidlustas AW 6. lisa täitmisest keeldumise, pöördudes asjaga vahekohtusse. Vahekohus tegi 20. märtsil 2013 lahendi (edaspidi „vahekohtuotsus“) AW kasuks, tuvastades, et lisa on kehtiv ning Poola Vabariik peab täitma selle lisa tingimusi. 26. jaanuari 2018. aasta otsusega jättis Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny (Varssavi regionaalse kohtu esimene tsiviilkolleegium, Poola) rahuldamata Poola taristuministri hagi vahekohtuotsuse peale. Vahekohtuotsus vaidlustati apellatsioonimenetluses Sąd Apelacyjny w Warszawie (Varssavi apellatsioonikohus, Poola).
- 20 Varjatud teemaksu vormis hüvitamise süsteemi kasutamine lõppes 30. juunil 2011, kui Poola Vabariik võttis kasutusele teemaksu elektroonilise kogumise süsteemi, millega asendati teemaksukleebised.

- 21 Poola Vabariik teavitas 31. augustil 2012 Euroopa Komisjoni meetmest, mis seisnes AW-le varjatud teemaksu vormis rahalise hüvitise andmises, kuna 28. juuli 2005. aasta seadus tõi kaasa saamatajäänud tulu.
- 22 Komisjon otsustas 20. septembril 2014 algatada teatatud meetme suhtes ametliku uurimismenetluse (edaspidi „menetluse algatamise otsus“). See otsus avaldati *Euroopa Liidu Teatajas* 20. septembril 2014 (ELT 2014, C 328, lk 12).
- 23 Komisjon võttis 25. augustil 2017 vastu vaidlusaluse otsuse.
- 24 Esiteks, mis puudutab riigiabi olemasolu, siis leidis komisjon, et AW-l oli õigus saada hüvitist 28. juuli 2005. aasta seadusega tehtud muudatuste tõttu, mis jätsid ta ilma võimalusest koguda teemaksu rasketelt kaubaveokitelt, kuid kui selline hüvitis parandaks tema eeldatavat finantsseisundit, kuna see ületab nimetatud seadusega tehtud muudatuste otseste tagajärgedega seotud hüvitist, siis saab AW alusetu soodustuse, mis kujutab endast riigiabi.
- 25 Mis puudutab teemaksu tegeliku kogumise mudelit, siis oli komisjon seisukohal, et AW oleks pidanud kasutama olemasolevaid ajakohastatud liiklus- ja tuluprognose WSA 2004. aasta uuringus. Komisjon tuvastas, et võrreldes WSA 1999. aasta uuringuga olid WSA 2004. aasta uuringus esitatud numbrid oluliselt väiksemad 2. ja 3. kategooria sõidukite liikluse puhul ning optimaalsed tegeliku teemaksu määrad olid oluliselt madalamad 2., 3. ja 4. kategooria sõidukite puhul. Komisjon leidis, et WSA 1999. aasta uuringul põhineva teemaksu tegeliku kogumise mudeli kasutamine andis tulemuseks kõrgema eeldatava sisemise tasuvusläve kui see, mida 28. juuli 2005. aasta seadusega tehtud muudatuste ajal võis õiguspäraselt eeldada, mille tulemus oli ülemäärane hüvitis suuremate varjatud teemaksu maksete kujul.
- 26 Varjatud teemaksu määrade kontrollimise osas leidis komisjon, et Poola Vabariik võttis tema puhul arvesse liikluse arenguga seotud riske ajavahemikul alates varjatud teemaksu süsteemi rakendamisest kuni 2007. aasta kontrollimiseni. Ta nõustus siiski selle kontrollimehhanismiga põhjendusel, et see võimaldas kehtestada varjatud teemaksu määrad tasemel, mis võimaldas vältida ülemäärase hüvitise maksmist. Komisjon märkis ka, et kontroll viidi läbi sellise ajavahemiku lõppedes, mis oli piiratud võrreldes kontsessioonilepingu kogukestusega, kuid piisav selleks, et lepingupooled saaksid koguda olulisi tegelikke liiklusandmeid ja koostada sel alusel usaldusväärseid liiklusprognose.
- 27 Mis puudutab enammakstud maksu arvutamist, siis leidis komisjon, et PwC ajakohastatud teemaksu tegeliku kogumise mudel, mida viimane oma aruandes kasutas (edaspidi „teemaksu tegeliku kogumise PwC mudel“), sisaldas WSA 2004. aasta uuringu liiklus- ja tuluprognose ning kajastas õigesti 28. juuli 2005. aasta seaduse vastuvõtmise kuupäeval ajakohastatud prognoose. Komisjon oli nõus sellega, et teemaksu tegeliku kogumise PwC mudelis võis 7,42% suurust eeldatavat sisemist tasuvusläve käsitleda selle eeldatava sisemise tasuvuslävena, mida AW võis eeldada vahetult enne selle seadusega tehtud muudatusi. Ta leidis, et võrreldes teemaksu tegeliku kogumise PwC mudelis 7,42% suuruse eeldatava sisemise tasuvuslävega oli läbirääkimistel AW kasutatud 10,77% suurune eeldatav sisemine tasuvuslävi ülemäärane kõrge. Samuti märkis ta, et teemaksukleebisega mudelis 8,20% suurune eeldatav sisemine tasuvuslävi oli kõrgem kui 7,42%.
- 28 Komisjon tuvastas, et selleks, et kindlaks määrata enammakstud hüvitis ajavahemikus alates 2005. aasta septembrikuust kuni 2007. aasta oktoobrikuuni, mis eelnes kontrollimisele, kasutas PwC teemaksukleebisega mudelit selleks, et ümber arvutada varjatud teemaksu määrad, mida oleks tulnud kohaldada alates 2005. aasta septembrikuust selleks, et saavutada 7,42% suurune

eeldatav sisemine tasuvuslävi. Ta märkis, et hüvitise suurust, mis määrati kindlaks ümberarvutatud varjatud teemaksu määrade alusel, võrreldi AW-le tegelikult tehtud maksetega. Komisjon leidis, et enammakstud hüvitis oli sel perioodil ligikaudu 64,7 miljonit eurot.

- 29 Komisjon tuvastas, et enammakstud hüvitise kindlaksmääramiseks ajavahemikus pärast kontrollimist, see tähendab alates 2007. aasta novembrikuust kuni 2011. aasta juunikuuni, kohaldas PwC kontrollimudelit, et ümber arvutada varjatud teemaksu määrad selleks, et saavutada 7,42% suurune eeldatav sisemine tasuvuslävi. Ta märkis, et hüvitise suurust, mis määrati kindlaks varjatud teemaksu ümberarvutatud määrade alusel, võrreldi AW-le tegelikult tehtud maksetega. Komisjon leidis, et sel ajavahemikul oli enammakstud hüvitis ligikaudu 159 miljonit eurot.
- 30 Mis puudutab AW argumenti, et turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori kriteerium oli täidetud, siis vastas komisjon sellele eitavalt.
- 31 Teiseks leidis komisjon, et kuna hüvitis anti AW käsutusse enne sellest meetmest komisjonile teatamist, siis ei järginud Poola Vabariik ELTL artikli 108 lõikes 3 ette nähtud keeldu ja seetõttu oli antud abi õigusvastane. Ta järeldas lisaks, et see abi ei olnud siseturuga kokkusobiv, mistõttu tuleb see tagasi nõuda, et taastada olukord, mis esines turul enne abi andmist.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 32 AW esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 28. novembril 2017.
- 33 Hagiavalduse põhjendamiseks esitas AW sisuliselt kuus väidet, mis puudutavad esiteks õiguse olla kaasatud haldusmenetlusse rikkumist, teiseks ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist, kuna majandusliku eelise olemasolu hindamiseks kasutati vale kriteeriumi ning kohaldati seda kriteeriumi ilmselgelt valesti, kolmandaks ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist, kuna erainvestori kriteeriumi kohaldati valesti ja esitati ebapiisavad põhjendused, neljandaks seda, et komisjon tugines oma järelduses abi kokkusobimatuse osas valedele kaalutlustele, viiendaks riigiabi suuruse arvutamisel ilmset hindamisviga ning kuuendaks vaidlusaluse otsuse põhjenduste puudumist.
- 34 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

- 35 AW palub Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - tühistada vaidlusalune otsus või saata kohtuasi tagasi Üldkohtusse ja
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 36 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja AW-ilt.

Apellatsioonkaebus

- 37 AW põhjendab oma apellatsioonkaebust nelja väitega.

Esimene väide

- 38 Esimene väide, mis puudutab AW menetlusõigusi, tugineb õigusnormi rikkumisele, tõendite moonutamisele ja põhjenduste puudumisele. Komisjon ei nõustu AW argumentatsiooniga ja teeb Euroopa Kohtule lisaks ettepaneku lükata see väide tagasi, asendades põhjendused.

Poolte argumendid

– AW argumendid apellatsioonimenetluses

- 39 AW leiab, et Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 60 õigesti, et komisjon ei kaasanud teda piisaval määral haldusmenetluse, mis kujutab endast olulise menetlusnormi rikkumist, mis üksi oleks pidanud kaasa tooma vaidlusaluse otsuse tühistamise. Seevastu kinnitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61 AW arvates ekslikult, et selle otsuse tühistamiseks on vaja tuvastada, et sellise tegematajätmiseta oleks komisjoni õiguslik analüüs võinud olla teistsugune. Seega kohaldas Üldkohus vale õiguslikku kriteeriumi ja rikkus järelikult õigusnormi. Lisaks on Üldkohtu arutluskäik nimetatud kohtuotsuse punktides 63, 64, 67 ja 68 ebapiisav ja vastuoluline ning põhineb tõendite moonutamisel.
- 40 Selles osas märgib AW kõigepealt, et menetluse algatamise otsuse põhjendustes 76–78 on tuvastatud, et varjatud teemaks tuleb arvutada kõige värskema liiklusprognoosi alusel ning et komisjon luges WSA 2004. aasta uuringu kõige värskemaks uuringuks. Seisukohtades menetluse algatamise otsuse kohta luges AW kõige värskemaks uuringuks aga äriühingu Faber Maunsell 2005. aastal tehtud uuringu (edaspidi „FMI 2005. aasta uuring“). Komisjon ja Poola Vabariik arutasid selle uuringu asjakohasuse üle ajavahemikus, mil Üldkohus jõudis järeldusele, et AW-l oleks uuesti pidanud olema võimalus esitada oma märkused. Kui AW oleks võinud esitada tõendeid, mis kinnitanuks, et vastupidi sellele, mida komisjon pärast kõnealust teabe vahetamist leidis, oli see uuring kasutatav, siis oleks komisjon pidanud seda arvesse võtma kui kõige värskemat uuringut ning eeldatava sisemise tasuvusläve tase vahetult enne 28. juuli 2005. aasta seadusega tehtud muudatusi (edaspidi „tegeliku teemaksu eeldatav sisemine tasuvuslävi“) oleks võidud seega määrata 8,2%-le või olla sellest määrast kõrgem, isegi kui selle puhul ei oleks olnud tegemist ei eelise ega riigiabiga ning menetluse tulemus oleks olnud teistsugune.
- 41 Edasi moonutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 AW arvates viimase argumente, mille kohaselt AW-l ei olnud tegelikult võimalik Poola Vabariigi argumentide suhtes esitada oma seisukohti. Lisaks, kui seda punkti tuleb mõista nii, et komisjon ei võtnud FMI 2005. aasta uuringut oma kaalutlustes arvesse, siis tuleb AW hinnangul asuda seisukohale, et Üldkohus moonutas vaidlusaluse otsuse sisu ja läks vastuollu oma kinnitusega, et komisjon kavatses kasutada kõige värskemaid andmeid. Kui seda punkti tuleb aga mõista nii, et AW menetlusõiguste raames tuleb üldiselt eristada komisjoni „positiivseid avaldusi“ (WSA 2004. aasta uuring on „kõige värskem“ uuring) ja „negatiivseid avaldusi“ (FMI 2005. aasta uuring tuleb tagasi lükata), siis tuleb AW arvates jõuda järeldusele, et Üldkohus rikkus õigusnormi.

- 42 Lõpuks oleks menetluse tulemus võinud AW hinnangul olla teistsugune ka siis, kui tal oleks olnud võimalus esitada oma märkused 6. lisas ette nähtud varjatud teemaksu süsteemi väidetava lühiajalisuse kohta, tuginedes eelkõige asjaolule, et see kaalutlus läheb vastuollu selle lisa artikliga 4. Nimelt, kuigi vaidlusaluses otsuses ei olnud seda kaalutlust mainitud, tugines komisjon sellele siiski esimeses kohtuastmes, rõhutades, et 6. lisas ette nähtud varjatud teemaksu süsteemi väidetava lühiajalisuse tõttu on igasugune inflatsiooni- või kursirisk piiratud tähtsusega. Kuna aga Üldkohtu istungil ei esitatud selle kohta ühtegi muud kaalutlust, oleks AW arvates tulnud asuda seisukohale, et komisjon esitas selle sama kaalutluse juba haldusmenetluses.
- 43 Komisjon väidab kõigepealt vastu, et AW järeldus, mille kohaselt on asjaolu, et isik on kaasatud haldusmenetlusse, on oma olemuselt oluline vorminõue, tingitud vaidlustatud kohtuotsuse vales tõlgendamisest. Lisaks, vastupidi olulisele vorminõudele, mis seisneb selles, et asjasse puutuvatel isikutel palutakse esitada märkused ametliku uurimismenetluse algatamise otsuse avaldamisega, ei ole asjasse puutuvate isikute õigus olla piisaval määral haldusmenetlusse kaasatud mitte selline oluline vorminõue, vaid subjektiivne õigus, mille ulatus võib sõltuda asjaomase isiku konkreetsest olukorrast ja juhtumi asjaoludest. Järelikult, kui asjaolu, et abisaajale ei antud uuesti võimalust esitada oma märkused, tuleb lugeda menetlusnormi rikkumiseks, siis ei ole komisjoni arvates korrektne kriteerium, mida Üldkohus kohaldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 61 jj.
- 44 Mis puudutab AW argumente, mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktis 40, siis märgib komisjon, et AW ei paku välja teistsugust õiguslikku arutluskäiku, vaid pelgalt teistsugust tulemust erinevate arvandmete tõttu, mida kasutati samade arvutuste tegemiseks, mis ei kinnita, et Üldkohus on tõendeid ilmselgelt moonutanud. AW väidab seega, et kui ta oleks olnud seotud teabe vahetamisega, mis toimus Poola Vabariigiga, siis oleks komisjoni analüüsi tulemus olnud teistsugune. Komisjoni arvates on selle argumendi eesmärk tegelikult vaidlustada faktilistele asjaoludele antud hinnang, mis jääb aga apellatsioonimenetluse staadiumis Euroopa Kohtu teostatava kontrolli alt välja.
- 45 Mis puudutab käesoleva kohtuotsuse punktides 41 ja 42 kokkuvõtlikult esitatud AW argumente, siis meenutab komisjon, et ei ole vajalik, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustes käsitletak ükshaaval iga Üldkohtus esitatud argumenti, et asjaolu mainimata jätmise etteheide, millele apellant ei tuginenud, ei kujuta endast põhjendatud väidet, ning et järelikult ei ole asjakohased väited, mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 41 ja 42. Lisaks mõõnab AW komisjoni arvates, et vaidlusaluses otsuses ei mainita, et 6. lisas ette nähtud varjatud teemaksu süsteem on väidetavalt lühiajaline. Komisjoni arvates järeldas Üldkohus sellega seoses pelgalt, et AW menetlusõiguslik argument on tulemusetu põhjusel, et punkt, mille raames ta tugines õigusele olla ära kuulatud, ei ole vaidlusaluse otsuse põhjenduste osa.
- 46 Poola Vabariik kinnitab, et vastupidi sellele, mida väidab AW, oli tal võimalik pärast seda, kui avaldati menetluse algatamise otsus, esitada kirjalikke ja suulisi märkusi komisjonile 27. jaanuaril 2015 esitatud kirjas ja koosolekutel, mis toimusid selle institutsiooniga 24. novembril 2015 ja 21. märtsil 2017. Sellega seoses rõhutab Poola Vabariik, et arvestades asjaolu, et abisaajad on menetluses üksnes asjasse puutuvad isikud ning nad ei saa iseseisvalt vaidlustada komisjoni tegevust haldusmenetluses; et menetluse algatamise otsuses ei ole tehtud parandamist nõudvaid vigu ning et ametlikus uurimismenetluses ei esitanud Poola Vabariik uusi tõendeid, andis komisjon AW-le võimaluse esitada märkusi, mis lähevad tema kohustustest oluliselt kaugemale. Eelkõige oleks AW saanud kommenteerida FMi 2005. aasta uuringu asjakohasust ja mõju eeldatava sisemise tasuvusläve arvutamise meetodile, kui ta selle komisjonile esitas, kuid ta eelistas nii komisjonis kui Üldkohtus viidata WSA 1999. aasta uuringule.

– Nõue asendada komisjoni põhjendused

- 47 Komisjon leiab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–60 esitatud arutluskäik on õiguslikult väär, kuna kõnealusest abimeetmest kasusaajana on AW „asjasse puutuv isik“ ETL artikli 108 lõike 2 tähenduses, kes ei saa kohtupraktika kohaselt tugineda kaitseõigustele, kes ei saa nagu liikmesriik nõuda komisjoniga võistlevat menetlust ja kellel on üksnes õigus olla haldusmenetlusse kaasatud piisaval määral, võttes arvesse juhtumi asjaolusid. Üldkohus eiras aga seda kohtupraktikat, kui ta otsustas, et komisjon oleks pidanud uuesti andma AW-le võimaluse esitada oma märkused.
- 48 Pärast seda, kui Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63, et menetluse algatamise otsus võimaldas AW-l kasutada oma õigust esitada märkused, oleks Üldkohus pidanud möönma, et käesoleva juhtumi asjaoludel ei olnud komisjon kohustatud sellest kaugemale minema. Nimelt ei saa AW ja Poola Vabariigi erinevate huvidega põhjendada AW-le selle liikmesriigi õigustega sarnaste huvide andmist. Samuti ei olnud Poola Vabariigiga toimunud teabevahetuse kestus ega intensiivsus ebatavaline ning igal juhul ei õigustanud AW-le täiendavate õiguste andmist. Kuna Üldkohus aga leidis, et komisjon oleks pidanud AW-le andma õiguse kommenteerida selle liikmesriigi märkusi, andis Üldkohus talle sisuliselt õiguse võistlevaks menetluseks ning moonutas menetlust, mis nägi ette, et ainult liikmesriigile on antud võimalus kommenteerida teavet, mille on esitanud teised asjasse puutuvad isikud.
- 49 AW väidab, et komisjon ei viita õigusnormi rikkumisele, vaid – ilma et ta tugineks faktide moonutamisele – piirdub sellega, et vaidlustab hinnangu, mille Üldkohus andis faktilistele asjaoludele, mille kohaselt nõuavad käesolevale juhtumile omased asjaolud, et AW saaks esitada täiendavaid märkusi. Kuna selle hinnangu kontroll ei kuulu aga Euroopa Kohtu pädevusse ja vastustajad ei palunud kohtuasja Üldkohtule tagasisaatmist, siis on komisjoni nõue vastuvõetamatu ja viib Euroopa Kohtu otsuse *ultra petita* tegemiseni. Lisaks käsitles komisjon AW arvates eri tegureid eraldi, samas kui Üldkohus käsitles vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58 käesoleva juhtumi eripäraseid asjaolusid koos. Peale selle leiab AW, et Üldkohus ei kinnitanud, et AW-le oleks tulnud anda võimalus esitada märkusi kogu edastatud teabe kohta ning täiendavate märkuste pelk esitamine, arvestades eelkõige asjaolu, et puudus täielik ülevaade toimikust, ei ole samaväärne võistleva menetlusega ega vasta õigustele, mis on liikmesriikidele selles valdkonnas antud.

Euroopa Kohtu hinnang

- 50 Esiteks, mis puudutab käesoleva kohtuotsuse punktides 40 ja 41 kokkuvõtlikult esitatud argumente, mis käsitlevad tõendite moonutamist ja põhjenduse puudumist, siis tuleb meenutada, et apellatsioonimenetluses on Euroopa Kohtu kontrolli eesmärk eelkõige kontrollida, kas Üldkohus vastas õiguslikult piisavalt kõigile apellandi esitatud argumentidele (22. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus *British Telecommunications vs. komisjon*, C-620/13 P, ei avaldata, EU:C:2014:2309, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 51 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 60, et kohtuasja konkreetsel asjaoludel, nagu need on välja toodud selle kohtuotsuse punktis 58, oleks komisjon pidanud uuesti andma AW-le võimaluse esitada oma märkused.

- 52 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61 märkis Üldkohus, et asjaolu – nii kahetsusväärne, kui see ka ei oleks – et komisjon jättis AW kaasamata teabe vahetamise, mis toimus Poola Vabariigiga pärast menetluse algatamise otsust, ei saa endaga kaasa tuua vaidlustatud otsuse tühistamist, kuna käesoleva juhtumi asjaoludel ei oleks olukorras, kus apellanti ei oleks kaasamata jäetud, saanud komisjoni õiguslik analüüs vaidlustatud otsuses olla teistsugune.
- 53 Selles osas täpsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67, et „hageja argument, et erinevalt [vaidlusalusest] otsusest ei ole menetluse algatamise otsuses mainitud [FMi 2005. aasta] uuringut, [ei saa] olla tulemuslik, [sest] kui komisjon viitas sellele uuringule [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 138, siis tegi ta seda üksnes selleks, et asuda seisukohale, et nimetatud uuringut ei saa kasutada projekti eeldatava sisemise tasuvusläve arvutamiseks“. Üldkohus lisas, et komisjon „piirdub sellega, et ta lükkas asjakohatuse tõttu tagasi uuringu, millele hageja ise oma seisukohtades tugines, [ning et] neil asjaoludel ei saa komisjonile ette heita, et menetluse algatamise otsuses ei mainitud ta [FMi 2005. aasta uuringut]“.
- 54 Selle punkti 67 eesmärk oli seega vastata esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse punktis 39 asuvatele argumentidele, mis on sõnastatud järgmiselt:
- „[...] kui hagejat oleks teavitatud komisjoni seisukohast, et [FMi] 2005. aasta uuring ei olnud usaldusväärne [...], kuna see pidi tuginema üksnes liiklusprognosidele, mitte tulude prognosidele, oleks hagejal olnud võimalik tõendada, et see kinnitus oli selgelt ekslik. Ei saa välistada, et komisjonil oleks olnud teistsugune seisukoht [FMi] 2005. aasta uuringu tähenduse kohta, mis oleks mõjutanud kogu tema hinnangut. Samuti, kui hageja oleks teadnud, et komisjon oli nõus PwC finantsmudelite muudatustega (mudelid, mida komisjon ei saanud avalikustada enne menetluse algatamise otsust), oleks ta püüdnud selle otsuse ümber lükata. Kuna komisjon omistas PwC aruandele suure tähtsuse, võivad selle aruande usaldusväärset oõnestavad argumendid mõjutada komisjoni uurimise tulemust.“
- 55 Nagu aga selgub vaidlustatud kohtuotsuse punkti 67 tõlgendusest koos esimese kohtuastme hagiavalduse punktiga 39, nagu seda kirjeldatakse käesoleva kohtuotsuse punktides 53 ja 54, väidab AW Euroopa Kohtus õigesti, et Üldkohus moonutas tema argumente, mis puudutavad seda, et tal ei olnud võimalik esitada oma märkusi Poola Vabariigi argumentide kohta. Eelkõige väidab AW, et kui tal oleks selline võimalus olnud, siis oleks ta saanud tõendada, et FMi 2005. aasta uuring on kasutatav ja asjakohane.
- 56 Kuna Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60 ja 61 esiteks, et komisjon oleks pidanud andma AW-le võimaluse esitada oma märkused, ja teiseks, et komisjoni õiguslik analüüs vaidlusaluses otsuses ei oleks võinud olla teistsugune, siis ei saanud ta jätta eraldi võtmata seisukohta käesoleva kohtuotsuse punktis 54 meenutatud argumendi suhtes. Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et Üldkohtu otsus ei ole selles osas piisavalt põhjendatud.
- 57 Seega, ilma et oleks vaja analüüsida, kas Üldkohtu arutluskäik vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 pärineb tõendite moonutamisest, tuleb tõdeda, et selles punktis on rikutud õigusnormi.
- 58 Siiski tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et kui Üldkohtu otsuse põhjendustest ilmneb liidu õiguse rikkumine, kuid otsuse resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua kõnealuse otsuse tühistamist ja otsuse põhjendused tuleb asendada (6. novembri 2018. aasta kohtuotsus *Scuola Elementare Maria Montessori vs. komisjon*, komisjon *vs. Scuola Elementare Maria Montessori* ja komisjon *vs. Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, punkt 48).

- 59 Neil asjaoludel tuleb analüüsida komisjoni esitatud nõuet põhjenduste asendamiseks, milles see institutsioon on vastupidi AW väidetele arvamusel, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et AW oleks tulnud haldusmenetluses teist korda ära kuulata.
- 60 Selles osas tuleb meenutada, et riigiabi kontrollimise menetlus on selle üldist ülesehitust arvestades menetlus, mis algatatakse liikmesriigi suhtes, kes vastutab abi andmise eest, arvestades talle liidu õigusega pandud kohustusi. Seega ei tohi komisjon kaitseõiguste järgimiseks juhul, kui liikmesriigil ei ole võimaldatud teatud teabe kohta arvamust avaldada, selle liikmesriigi vastu tehtavas otsuses seda teavet kasutada (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 73).
- 61 Samuti tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et potentsiaalselt riigiabi saanud ettevõtjaid käsitatakse huvitatud pooltena, keda komisjon peab ELTL artikli 108 lõikes 2 ette nähtud uurimise etapis paluma esitada oma seisukohad (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 70).
- 62 Kuigi huvitatud isikud ei saa tugineda kaitseõigustele, on neil seevastu õigus olla kaasatud komisjoni haldusmenetlusesse piisaval määral, arvestades konkreetse juhtumi asjaolusid (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 71).
- 63 ELTL artikli 108 lõikest 2 tuleneb nimelt, et kui komisjon otsustab algatada abikava käsitleva ametliku uurimismenetluse, peab ta andma huvitatud pooltele, sealhulgas asjaomasele ettevõtjale või asjaomastele ettevõtjatele võimaluse esitada oma märkused. See säte on oma olemuselt oluline menetlusnorm (11. detsembri 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, punkt 55).
- 64 Sellega seoses on Euroopa Kohus ELTL artikli 108 lõike 2 kohaldamisel otsustanud, et teatise avaldamine *Euroopa Liidu Teatajas* on sobiv vahend kõikidele huvitatud pooltele menetluse algatamisest teatamiseks. Teatise eesmärk on saada viimastelt kogu teave, mis on vajalik komisjoni edaspidiseks tegevuseks. Selline menetlus annab ka liikmesriikidele ja asjaomastele ringkondadele tagatise, et nad saavad olla ära kuulatud (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 72).
- 65 Riigiabi kontrollimise menetluses on teistel huvitatud pooltel peale asjasse puutuva liikmesriigi üksnes käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis nimetatud roll ning nad ei saa ise nõuda samasugust võistlevat menetlust komisjoniga, nagu viimasel on kõnealuse liikmesriigiga (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 74).
- 66 Lisaks täpsustas Euroopa Kohus, et kui õigusnorme, mille alusel liikmesriik teatab kavandatavast abist, muudetakse enne komisjoni otsuse tegemist, on komisjon otsuse tegemisel kohustatud uute eeskirjade alusel nõudma, et huvitatud pooled võtaksid seisukoha selle abi kokkusobivuse kohta uute eeskirjadega. Teistsuguse olukorraga on tegemist vaid juhtudel, kui uued õigusnormid ei sisalda varem kehtinutega võrreldes sisulisi muudatusi (11. detsembri 2008. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, punkt 56).

- 67 Menetlusnormi rikkumine toob otsuse täieliku või osalise tühistamise kaasa siiski ainult juhul, kui on tuvastatud, et sellise rikkumise puudumisel oleks vaidlustatud otsus võinud olla teistsuguse sisuga (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 80).
- 68 Selles osas on Euroopa Kohus juba otsustanud, et mis puudutab täpsemalt huvitatud poolte menetlusõigusi, siis juhul, kui õiguslik regulatsioon on muutunud pärast seda, kui komisjon on andnud huvitatud pooltele võimaluse esitada oma märkused, ja enne seda, kui komisjon võtab vastu abikava puudutava otsuse, ja kui komisjon tugineb selles otsuses uuele õiguslikule regulatsioonile, ilma et ta oleks palunud huvitatud pooltel esitada selle kohta oma märkused, siis ainuüksi see, et selle õigusliku regulatsiooni, mille kohta nimetatud pooltel on olnud võimalus esitada oma märkused, ja regulatsiooni vahel, millel see otsus põhineb, esineb erinevusi, ei saa iseenesest tuua kaasa otsuse tühistamist. Kuigi asjaomased õiguslikud regulatsioonid on muutunud, tekib nimelt küsimus, kas arvestades nende regulatsioonide sätteid, mis on käesoleval juhul asjakohased, võis see muudatus muuta komisjoni otsuse sisu (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Gmina Miasto Gdynia ja Port Lotniczy Gdynia Kosakowo, C-56/18 P, EU:C:2020:192, punkt 81).
- 69 Sellest kohtupraktikast tuleneb eelkõige, et asjaolu, et komisjon ei palunud huvitatud pooltel esitada oma märkused õigusliku regulatsiooni muutmise kohta, nagu see, et riigiabi valdkonnas jõustused haldusmenetluses suunised, mida see institutsioon kavatses menetlust lõpetavas otsuses kohaldada, ei kujuta endast olulise vorminõude rikkumist.
- 70 Nagu komisjon õigesti märgib, kehtib see arutluskäik käesolevas asjas *a fortiori* seoses asjaoluga, et kontrollitavast meetmest kasu saanud isikule ei võimaldatud võtta seisukohta asjaomase liikmesriigi märkuste suhtes, mis puudutasid selle isiku esitatud teavet.
- 71 Lisaks, kuigi – nagu möönab komisjon – võib esineda asjaolusid, mille puhul uute või menetluse algatamise otsuses toodust erinevate asjaolude tuvastamine või ka asjakohasesse õiguslikku raamistikku oluliste muudatuste tegemine võib tingida vajaduse kaasata veel huvitatud pooli või isegi kaasa tuua nõude, et avaldatakse täiendav või parandatud menetluse algatamise otsus, ei esine käesolevas asjas ühtegi neist olukordadest.
- 72 Eelkõige ei piisa vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58 ja 59 Üldkohtu kirjeldatud asjaoludest selleks, et tuvastada komisjoni kohustus anda AW-le võimalus kommenteerida Poola Vabariigi märkusi, mis sarnaneb komisjonis selle liikmesriigiga toimuvale võistlevale menetlusele.
- 73 Teiseks tuleneb käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis tehtud järeldusest – mille kohaselt ei piisa käesoleva juhtumi asjaoludest, et tuvastada komisjoni kohustus anda AW-le võimalus kommenteerida Poola Vabariigi märkusi –, et käesoleva kohtuotsuse punktides 39 ja 42 kokkuvõtlikult esitatud AW argumendid, mis puudutavad õigusnormi rikkumist, tulevad tulemuseta tõttu tagasi lükata.
- 74 Nimelt, kui sellist kohustust ei ole tuvastatud, nagu käesoleval juhul, siis tuleb tõdeda, et ei teki küsimust, kas komisjoni õiguslik analüüs oleks võinud olla teistsugune, kui AW-le oleks antud võimalus kommenteerida asjaomase liikmesriigi märkusi.
- 75 Lisaks tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktis 67 meenutatud kohtupraktikast, et vastupidi AW väidetele ei ole Üldkohtu kasutatud õiguslik kriteerium sellisena vale.

- 76 Kõiki eespool toodud kaalutlusi arvestades tuleb komisjoni põhjenduste asendamise nõue rahuldada ja apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata.

Teine ja kolmas väide

- 77 Teine väide, mis puudutab erainvestori kriteeriumi, jaguneb neljaks osaks.
- 78 Kolmas väide, mis puudutab majandusliku eelise olemasolu, jaguneb kaheks osaks.

Teise ja kolmanda väite esimene osa

- 79 Teise väite esimeses osas, mis puudutab inflatsiooni- ja kursiriske, väidab AW, et Üldkohus eiras erainvestori kriteeriumi, asendas vaidlusaluse otsuse põhjenduse enda omaga ja pööras tõendamiskoormise ümber.
- 80 Kolmanda väite esimeses osas, mis puudutab nende riskide ülekandmise asjakohasust, viitab AW selle kriteeriumi väärale kohaldamisele majandusliku eelise olemasolu hindamisel, vaidlusaluse otsuse põhjenduste asendamisele, tõendamiskoormise ümberpööramisele ja põhjenduste puudumisele.

– Poolte argumendid

- 81 Teise väite esimeses osas meenutab AW, et Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110–112 ja 170, et komisjon leidis õigesti, et hüpoteetiline erainvestor ei oleks võtnud arvesse kursi- ja inflatsiooniriskide ülekandmist, millele AW viitas haldusmenetluses, kuna lepingupooled neid ei arutanud ja kuna sellest tulenevad negatiivsed tagajärjed AW-le või isegi sellest Poola Vabariigile tekkivad eelised ei olnud tõendatud.
- 82 Siiski, kuna Üldkohus piiras analüüsi seega ainult nende võimalustega, mida lepingupooled kaalusid 6. lisas, siis eiras Üldkohus AW arvates seda, et erainvestori kriteeriumi analüüsimine peab tingimata puudutama kõiki võimalusi, mida eraettevõtja oleks sellises olukorras mõistlikult kaalunud. Lisaks, kuigi lepingus on küll kindlaks määratud lepingupoolte lõplik seisukoht, ei ole selles üldjuhul esitatud kõiki kaalutlusi, mille tõttu nad lepingu sõlmisid. Käesoleval juhul nähtub toimikus olevatest tõenditest, et lepingupooled olid informeeritud, neid abistasid eksperdid ja nad said aru varjatud teemaksu ülemäärade mõjust ning erinevustest varjatud teemaksu süsteemi ja tegeliku teemaksu süsteemi vahel. Samuti ilmneb toimikust, et see ülempiir oli kokku lepitud 6. lisa lisa 1 punkti 4 eelviimases lõikes. Seega tuleb AW hinnangul tuvastada, et Üldkohus moonutas neid tõendeid, kuna lepingutingimused arutatakse üldjuhul kõnealuse lepingu poolte vahel läbi.
- 83 Kuna Üldkohus otsustas, et komisjon ei olnud kohustatud analüüsima riskide ülekandmist, sest need riskid ei olnud tõendatud, siis pööras Üldkohus AW arvates ümber tõendamiskoormise, kuna komisjonil tuleb tõendada, et abisaaja ei oleks ilmselgelt saanud võimalusi, mis on hüpoteetilise erainvestori omaga sarnased, ning et sellega seoses tuleb arvesse võtta kogu teavet, mis võib oluliselt mõjutada tavaliselt ettevaatliku ja hoolsa erainvestori otsustamisprotsessi, kes on olukorras, mis on võimalikult lähedane asjaomase liikmesriigi omaga. Järelikult oleks komisjon AW arvates pidanud tuvastama, et erainvestor ei oleks *a priori* lugenud kõnealust teavet asjasse puutuvaks.

- 84 AW arvates pidi Üldkohus seega kindlaks tegema, kas komisjon võttis arvesse kogu olemasolevat teavet ja kas vaidlusaluse otsuse põhjendused sisaldasid kursi- ja inflatsiooniriskide ülekandmise analüüsi. Selle asemel et selline kontroll läbi viia, täidaks vaidlustatud kohtuotsus põhjenduste asendamise vastava lünga vaidlusaluses otsuses. Nimelt ei ole vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110–112 esitatud arutluskäigul seost ühegi selles otsuses sisalduva hinnanguga.
- 85 Lisaks, kuna kursi- ja inflatsiooniriskid mõjutavad otseselt maksmisele kuuluvate summade suurust ja võimet rahastada neid summasid kogu kontsessiooni kehtivusaja jooksul, on AW hinnangul ilmselgelt tegemist teguriga, mis võib oluliselt mõjutada eraettevõtja otsustusprotsessi, mistõttu Üldkohus kohaldas erainvestori kriteeriumi valesi, viidates investorile, kellel puudub huvi oma kasumi ja oma riskide vastu.
- 86 Lõpuks leiab AW, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112 on põhjendused ebapiisavad, kuna sellest punktist ei nähtu selgelt, kas Üldkohus jõudis järeldusele, et kursi- ja inflatsiooniriske ei kantud Poola Vabariigile üle mitte ainult siis, kui kõikumised on alla ettenähtud varjatud teemaksu määra absoluutset ülempiiri, vaid ka siis, kui need on üle selle, mida aga ei juhtunud, mis on põhjus, miks Üldkohus moonutas toimiku tõendeid, kuna sellest ilmneb selgelt, et esineb absoluutne ülempiir. Ükski teine nimetatud punktis mainitud asjaolu ei toeta aga järeldust, millele Üldkohus jõudis.
- 87 Kolmanda väite esimeses osas märgib AW, et vead erainvestori kriteeriumile Üldkohtu antud hinnangus, mis on käesolevas asjas kohaldatav, puudutavad ka laiemalt hinnangut majandusliku eelse olemasolu kohta ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110–112 Üldkohtu tehtud vigu, siis viitab AW oma argumentidele, mis on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81–86 kokkuvõtlikult esitatud ja mis tõendavad selle kriteeriumi vale kohaldamist, põhjenduste puudumist, põhjenduste asendamist ja tõendamiskoormise ümberpöörämist.
- 88 Lisaks andis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punkti 112 kahes viimases lauses keeruka majandushinnangu, mis ületab tema kontrollipädevuse piire ja mille tulemusel asendas ta komisjoni põhjendused enda omadega, kusjuures komisjon ei ole vaidlusaluses otsuses nende kahe viimase lause sisu vastu huvi tundnud. Selles punktis esitatud arutluskäik ei saa AW hinnangul pealegi toetada Üldkohtu järeldust ja moonutab tõendeid, kuna rasked kaubaveokid moodustavad 81% AW tuludest ja kuna Üldkohus ei selgita, kuidas neid tulusid mõjutava varjatud teemaksusüsteemi negatiivseid tagajärgi saaks leevendada asjaoluga, et AW tuludest 19% ei ole nende negatiivsete tagajärgedega seotud.
- 89 Kuna AW esimeses kohtuastmes esitatud argumendid puudutasid varjatud teemaksu süsteemi negatiivseid tagajärgi, mida ei ole eeldatava sisemise tasuvusläve arvutamisse kaasatud, kuid mis siiski mõjutavad tema finantsseisundit, ei ole Üldkohtu kaalutlused selle süsteemi negatiivsete tagajärgede kohta – mis kaasati kõnealusesse arvutamisse – AW arvates seega asjakohased. AW arvates on asjakohane küsimus see, kas AW seisukohast on eeldatav sisemine tasuvuslävi, mis on oletatavalt kõrgem, kuid millel on kõrgem inflatsiooni- ja kursirisk, majanduslikult soodsam kui selline eeldatav sisemine tasuvuslävi, mis on oletatavalt madalam, kuid millel on madalam inflatsiooni- ja kursirisk. Sellele küsimusele ei ole aga võimalik vastata ilma varjatud teemaksu ülemäärade hindamiseta.
- 90 Komisjon ja Poola Vabariik vaidlevad AW argumentidele vastu. Komisjon leiab eelkõige, et vaidlustatud kohtuotsuse punktide 110 ja 111 nähtub, et 6. lisa ei sisalda ühtegi kaalutlust inflatsiooni- ja kursiriski suurenemise kohta, et seega ei ole tõendatud, et lepingupooled

kavatsesid seda suurenemist arvesse võtta ja et teemaksukleebisega mudeli eeldatavat sisemist tasuvusläve, millest AW teatas esimeses kohtuastmes, ei ole kirjeldatud nii, et see sisaldab inflatsiooni- ja kursiriski kompenseerivat elementi. Lisaks on vastuvõetamatu väide, et töendamiskoormis on ümber pööratud, kuna sellele ei ole lisatud ühtegi seda õigustavat õiguslikku argumenti. Peale selle väidavad komisjon ja Poola Vabariik, et teise ja kolmanda väite esimene osa ei ole põhjendatud.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 91 Teise ja kolmanda väite esimeses osas heidab AW Üldkohtule ette, et viimane moonutas tõendeid ja rikkus mitut õigusnormi, mis oli tingitud erainvestori kriteeriumi väärast kohaldamisest, töendamiskoormise vales jaotamisest, põhjenduste asendamisest ja vaidlustatud kohtuotsuse ebapiisavast põhjendamisest.
- 92 Esimesena, mis puudutab tõendite väidetavat moonutamist, siis tuleb meenutada, et ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust tuleneb, et üksnes Üldkohus on pädev esiteks tuvastama faktilisi asjaolusid – välja arvatud juhtudel, kui tema järelduste sisuline ebatäpsus tuleneb talle esitatud dokumentidest – ja teiseks neid asjaolusid hindama (30. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Prantsusmaa ja Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 93 Seega, kui Üldkohtule esitatud tõendeid ei ole moonutatud, ei kujuta faktiliste asjaolude hindamine endast õigusküsimust, mis alluks sellisena Euroopa Kohtu kontrollile (30. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Prantsusmaa ja Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, punkt 98 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 94 Kui apellant väidab, et Üldkohus on tõendeid moonutanud, peab ta ELTL artikli 256, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimese lõigu ning Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punkti d kohaselt osutama täpselt tõenditele, mida Üldkohus on moonutanud, ning tooma välja hindamisvead, mis tema arvates on Üldkohtu poolt moonutamise põhjustanud. Lisaks selgub Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et moonutamine peab selgelt nähtuma toimiku materjalidest, ilma et oleks vaja faktilisi asjaolusid ja tõendeid uuesti hinnata (30. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Prantsusmaa ja Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 95 Käesoleval juhul puudutab esimene moonutamine, millele AW viitab, vaidlustatud kohtuotsuse punkti 110, mille kohaselt „ei nähtu 6. lisast, et lepingupooled oleksid soovinud arvesse võtta väidetavaid negatiivseid tagajärgi, mis kaasnevad varjatud teemaksusüsteemiga, millele [AW] nüüd tugineb, ega *a fortiori* seda, et nad oleksid sõlminud selle kohta kokkuleppe. See lisa ei sisalda muu hulgas ühtegi kaalutlust [AW] väidetud riskide suurenemise kohta.“
- 96 Kui AW heidab Üldkohtule ette, et viimane jättis tähelepanuta asjaolu, et varjatud teemaksu määrade ülempiir on ette nähtud 6. lisa lisa 1 punkti 4 eelviimases lõikes ning et seda lepingutingimust arutasid lepingupooled, siis ei väida AW, et Üldkohus on asjaolusid moonutanud, vaid vaidlustab tegelikult Üldkohtu faktilistele asjaoludele antud hinnangu, mille kohaselt ei tähenda selle ülempiiri pelk olemasolu teiste seda kinnitavate tõendite puudumisel asjaolu, et need pooled võtsid arvesse AW viidatud kursi- ja inflatsiooniriske.
- 97 Seega, nagu komisjon õigesti väidab, on AW sellekohased väited apellatsiooniasemes vastuvõetamatud.

- 98 Teine moonutamine, millele AW viitab, puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkti 112, mis on muu hulgas sõnastatud järgmiselt:

„6. lisa kohaselt olid varjatud teemaksu määrad indekseeritud vastavalt inflatsioonimäära ja vahetuskursside kõikumisele ning neid tõsteti lisaks iga kuue kuu tagant alates 1. septembrist 2007 täiendava teguriga, mida nimetati WWRiks. Kontrollimehhanismiga võttis Poola Vabariik endale ka liikluse ja tulude kasvuga seotud riskid ning tagas, et eeldatav sisemine tasuvuslävi jääb samale tasemele kui see, mis on oodatav enne seadusemuudatust ajavahemikul 1. septembrist 2005 kuni 31. detsembrini 2006. Neil asjaoludel ei saa üksnes varjatud teemaksu määrade ülempiiri olemasolust, mis ei ole indekseeritud vastavalt inflatsioonimäära ja vahetuskursi kõikumistele, järeldada, et hagejale kanti üle inflatsioonirisk ja kursirisk ning et seetõttu on põhjendatud hagejale „preemia“ maksmine.“

- 99 Osas, milles AW heidab Üldkohtule ette, et viimane leidis, et kursi- ja inflatsiooniriske ei kantud Poola Vabariigile üle mitte ainult siis, kui kõikumised jäid allapoole ettenähtud virtuaalse teemaksu määra absoluutset ülempiiri, vaid ka sellest ülespoole, tuleb tõdeda, et eelmises punktis viidatud esimeses lauses piirdus Üldkohus 6. lisa ette nähtud mehhanismi kirjeldamisega, et teine lause ei puuduta mitte üksnes kursi- ja inflatsiooniriske, vaid liikluse ja tulude kasvuga seotud riske, ning et kolmas lause sisaldab faktilist hinnangut, mis puudutab kahes eelmises lauses viidatud tõendeid.

- 100 Vaidlustatud kohtuotsuse sellest lõigust ei nähtu seega mingit tõendite moonutamist ja AW piirdub uuesti Üldkohtu ainupädevusse kuuluva faktilistele asjaoludele antud hinnangu vaidlustamisega, mis on apellatsiooniasemes vastuvõetamatu.

- 101 Kolmas moonutamine, millele AW viitab, puudutab samuti vaidlustatud kohtuotsuse punkti 112 osas, mis on muu hulgas sõnastatud järgmiselt:

„[...] mis puudutab võimatust määrata teemaksud kindlaks optimaalsel tasemel ning võimatust saada suuremat tasu kui algul ette nähtud, siis tuleb esiteks tõdeda, et [AW] võis vabalt kehtestada teemaksu määrasid, mida kohaldatakse muudele sõidukitele kui teemaksukleebise saanud rasked kaubaveokid, mistõttu võis ta kohandada oma kaubandusstrateegiat vastavalt turu arengule, ja teiseks, et ta kasutas 1. septembril 2005 kõiki võimalusi tõsta oma tegelikke määrasid raskete kaubaveokite jaoks, määrates need määrad kindlaks [kontsessioonilepinguga] lubatud maksimaalsel tasemel. Hageja väidetud negatiivsed tagajärjed ei saanud seega oluliselt mõjutada tema oodatavat finantsseisundit.“

- 102 Kui AW märgib, et rasked kaubaveokid moodustavad 81% tema tulust, ja kui ta väidab, et Üldkohus ei selgita, kuidas varjatud teemaksu süsteemi negatiivset tagajärge, mis mõjutab seda tulu, saab kompenseerida asjaoluga, et see negatiivne tagajärg ei puuduta 19% tema tulust, siis ei ürita ta tõendada, et Üldkohus moonutas lepingutingimusi eelmises punktis mainitud lause esimeses lauses, vaid näidata, et ekslik on Üldkohtu faktilistele asjaoludele antud hinnang, mille kohaselt ei saanud varjatud teemaksu süsteemi väidetavad negatiivsed tagajärjed oluliselt halvemaks muuta tema oodatavat finantsseisundit. Ka neid argumente tuleb seega pidada vastuvõetamatuteks.

- 103 Teisena, mis puudutab väidetavalt Üldkohtu toime pandud õigusnormide rikkumisi, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleneb, et meetme kvalifitseerimisel ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses „riigiabi“ peavad olema täidetud kõik järgmised tingimused. Esiteks peab esinema riigipoolne sekkumine või sekkumine riigi ressursside abil.

Teiseks peab sekkumine potentsiaalselt kahjustama liikmesriikide vahelist kaubandust. Kolmandaks peab see andma soodustatud isikule valikulise eelise. Neljandaks peab see kahjustama või ähvardama kahjustada konkurentsi (10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *Comune di Milano vs. komisjon*, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 104 Kuna argumendid, mille AW esitas teise ja kolmanda väite esimeses osas, puudutavad neist tingimustest üksnes kolmandat, tuleb märkida, et Euroopa Kohtu samuti väljakujunenud praktika kohaselt käsitatakse riigiabina sekkumisi, mis sõltumata nende vormist võivad ettevõtjaid otseselt või kaudselt soosida või mida tuleb pidada majanduslikuks eeliseks, mida soodustatud ettevõtja ei oleks tavapärastel turutingimustel saanud (6. märtsi 2018. aasta kohtuotsus komisjon *vs. FIH Holding ja FIH Erhvervsbank*, C-579/16 P, EU:C:2018:159, punkt 44).
- 105 Võttes arvesse ELTL artikli 107 lõike 1 eesmärki tagada kahjustamata konkurents sealhulgas avalik-õiguslike ja eraõiguslike ettevõtjate vahel, ei saa seega mõiste „abi“ selle sätte tähenduses hõlmata meedet, mis võeti ettevõtja kasuks riigi ressursse kasutades juhul, kui see ettevõtja oleks saanud samasuguse eelise tavapärastele turutingimustele vastavatel asjaoludel. Nende tingimuste hindamisel, milles selline eelis anti, kohaldatakse üldjuhul eraettevõtja põhimõtet (10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *Comune di Milano vs. komisjon*, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 103 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 106 Nimelt, kui on kahtlus, kas see põhimõte on kohaldatav, eelkõige kuna asjaomane liikmesriik kasutas kõnealuse meetme võtmise ajal oma avaliku võimu volitusi, siis peab liikmesriik üheselt ning objektiivsete ja kontrollitavate asjaolude põhjal tõendama, et rakendatud meede pärineb temalt kui eraettevõtjalt (26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus *Larko vs. komisjon*, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 107 Seevastu siis, kui eraettevõtja põhimõte on kohaldatav, kuulub see tegurite hulka, mida komisjon peab abi olemasolu tuvastamisel arvesse võtma, ja tegemist ei ole seega erandiga, mida kohaldatakse üksnes liikmesriigi taotlusel, kui on tuvastatud, et esinevad kõik ELTL artikli 107 lõikes 1 toodud mõiste „riigiabi“ tunnused (10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *Comune di Milano vs. komisjon*, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 109 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 108 Sel juhul on seega komisjon kohustatud eeskätt asjaomase liikmesriigi esitatud teavet arvesse võttes tõendama, et eraettevõtja põhimõtte kohaldamise tingimused ei ole täidetud, mis tähendab, et riigi kõnealune sekkumine toob kaasa eelise ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses (10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus *Comune di Milano vs. komisjon*, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 110).
- 109 Sellega seoses tuleb meenutada, et selleks, et hinnata, kas eraettevõtja oleks sama meetme võtnud tavapärastel turutingimustel, tuleb võrdluse aluseks võtta selline ettevõtja, kes on riigiga võimalikult sarnases olukorras (vt selle kohta 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus *Larko vs. komisjon*, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 110 Nimelt peab komisjon selles raamistikus andma üld hinnangu, võttes arvesse kõiki käesolevas juhtumis olulisi tegureid, mille alusel on tal võimalik kindlaks teha, kas soodustatud ettevõtja ei oleks võrreldavaid vahendeid kindlasti saanud selliselt eraettevõtjalt (26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus *Larko vs. komisjon*, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 111 Sellest tuleneb, et uurimine, mille komisjon peab sel juhul läbi viima, ei saa piirduda vaid võimalustega, mida pädev ametiasutus tegelikult arvesse võttis, vaid peab tingimata puudutama kõiki võimalusi, mida eraettevõtja oleks sellises olukorras mõistlikult kaalunud (vt selle kohta 20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 29).
- 112 Selles osas tuleb esiteks oluliseks pidada igasugust informatsiooni, mis võib olulisel määral mõjutada otsuse tegemisel tavaliselt ettevaatlikku ja hoolsat eraettevõtjat, kes on avalik-õigusliku ettevõtjaga võimalikult sarnases olukorras (vt selle kohta 20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 60).
- 113 Teiseks on eraettevõtja põhimõtte kohaldamisel ainsana olulised kõnealuse meetme võtmise otsuse tegemise hetkel olemasolevad tõendid ja prognoositav areng (vt selle kohta 20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 61).
- 114 Lisaks on komisjon EL toimimise lepingu riigiabi puudutavate põhireeglite nõuetekohase kohaldamise huvides kohustatud viima vaatlusaluste meetmete uurimise läbi hoolikalt ja erapooletult, et tal oleks lõpliku otsuse tegemisel selleks võimalikult täielikud ja usaldusväärsed tõendid (26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Larko *vs.* komisjon, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 115 Seoses AW etteheitega, et Üldkohus ületas oma kontrollipiire, tuleb märkida, et ELTL artiklis 263 sätestatud õiguspärasuse kontrolli raames on nimelt Euroopa Kohtul ja Üldkohtul pädevus lahendada hagnosisid, mille aluseks on pädevuse puudumine, olulise menetlunormi rikkumine, EL toimimise lepingu või selle rakendunormi rikkumine või võimu kuritarvitamine. ELTL artiklis 264 on ette nähtud, et kui hagi on põhjendatud, tunnustatakse vaidlustatud õigusakt tühiseks. Euroopa Kohus ja Üldkohus ei saa seega üheski olukorras asendada vaidlustatud akti andja põhjendusi enda omadega (26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Larko *vs.* komisjon, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 104 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 116 Lisaks tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kontrolli käigus, mille komisjon peab eraettevõtja põhimõtte kohaldamisel tegema, tuleb anda keeruline majanduslik hinnang ja liidu kohus ei tohi komisjoni antud keeruliste majanduslike hinnangute kontrollimise raames riigiabi valdkonnas asendada komisjoni majanduslikku hinnangut enda omaga (10. detsembri 2020. aasta kohtuotsus Comune di Milano *vs.* komisjon, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, punkt 100).
- 117 Liidu kohus ei pea siiski mitte ainult kindlaks tegema, kas esitatud tõendid on sisuliselt õiged, usaldusväärsed ja sidusad, vaid ta peab kontrollima ka seda, kas need tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ning kas kõnealused tõendid toetavad järeldusi, mis nende põhjal on tehtud (20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punkt 64).
- 118 Riigiabi valdkonnas tehtud otsuse õiguspärasust peab liidu kohus hindama seda informatsiooni arvesse võttes, mis oli komisjoni käsutuses otsuse tegemise hetkel ja mis hõlmab teavet, mis on käesoleva kohtuotsuse punktides 110–113 meenutatud kohtupraktika kohaselt läbiviidava hinnangu jaoks asjakohane ja mida ta oleks võinud tema taotluse alusel haldusmenetluses saada (20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punktid 70 ja 71).

- 119 AW argumente tulebki analüüsida käesoleva kohtuotsuse punktides 103–118 esitatud kaalutlusi arvestades.
- 120 Mis puudutab esimesena etteheidet, et Üldkohus piirdus kontrollimisel üksnes lepingupoolte kaalutud valikutega ja eiras väidetavate riskide märkimisväärset mõju erainvestori otsustusprotsessile, siis tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktides 110 ja 111 meenutatud kohtupraktikast tõepoolest, et analüüs, mille komisjon peab vajaduse korral läbi viima, ei saa piirduda ainult nende võimalustega, mida pädev ametiasutus tegelikult arvesse võttis, vaid peab tingimata puudutama kõiki selliseid võimalusi, mida eraettevõtja oleks sellises olukorras mõistlikult kaalunud.
- 121 Siiski tuleneb sellest kohtupraktikast samuti, et see nõue ei tähenda, et komisjon peaks arvesse võtma ka võimalusi, mida eraettevõtja ei oleks sellises olukorras mõistlikult kaalunud.
- 122 Lisaks käsitleti kohtuasjas, milles tehti 20. septembri 2017. aasta kohtuotsus komisjon vs. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706), eraõigusliku võlausaldaja kriteeriumi kohaldamist võlausaldaja suhtes, kelle eesmärk oli maksimeerida nende summade tagasinõudmist, mida pankrotivõlgnik talle võlgnes. Sellises olukorras otsustas Euroopa Kohus, et komisjon peab lisaks pädeva ametiasutuse poolt ette nähtud sissenõudmisvõimalustele analüüsima kõiki muid võimalusi, mida eraõiguslik võlausaldaja oleks mõistlikult kaalunud.
- 123 Seevastu ilmneb käesolevas asjas käsitletavast olukorrast, et Poola Vabariik ei olnud AW suhtes eraõigusliku võlausaldaja ega ka erainvestori olukorras. Nimelt, arvestades, et sellele liikmesriigile oli pandud kohustus maksta AW-le hüvitist kahju eest, mis talle nende lepinguliste suhete raames tekkis, on aluseks võetav kriteerium nimelt eraõigusliku võlgniku kriteerium, kes on lepingulise suhte raames kohustatud teisele lepingupooltele maksma teatud rahasumma talle tema tekitatud kahju tõttu.
- 124 Tuleb aga tõdeda, et eraõigusliku võlgniku huvides ei ole hüvitada oma võlausaldajale kursi- ja inflatsiooniriskid, mida võlausaldaja temalt nõudnud ei ole. Nimelt, kuna suurem hüvitis läheks põhimõtteliselt vastuollu eraõigusliku võlgniku huvidega, tuleb asuda seisukohale, et võlgnik ei oleks selliseid riske arvesse võtnud, välja arvatud juhul, kui ta oleks oma lepingupartneri nõudel kohustatud seda tegema või kui see oleks olnud tema huvides laiemas tähenduses, arvestades kõnealust lepingulist suhet.
- 125 Järelikult ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–154 ja 165–171, et Poola Vabariigi olukorras olev eraettevõtja ei oleks põhimõtteliselt nõustunud maksma suuremat summat kui see, mis tal tuli kõnealuse kahju kaasa toonud sündmuse tõttu AW-le maksta, ja täpsemalt selle kohtuotsuse punktides 110–112, et puudus vajadus arvesse võtta väidetavalt AW-l lasuvaid riske, mille puhul ei ole ilmne, et AW on nende arvesse võtmist läbirääkimistel selle liikmesriigiga nõudnud või teabe vahetamise käigus viidati neile riskidele muul viisil.
- 126 Teisena nähtub sellest, et AW heidab tõendamiskoormise ümberpööramist Üldkohtule ette ekslikult, kuna AW väidetavaid riske ei saa järelikult lugeda asjakohaseks teabeks, mis võiks olulisel määral mõjutada otsuse tegemisel tavaliselt ettevaatlikku ja hoolsat eraettevõtjat, kes on avalik-õigusliku ettevõtjaga võimalikult sarnases olukorras. Neil asjaoludel ei saa vastupidi AW väidetele asuda seisukohale, et komisjon oli kohustatud vaidlusaluses otsuses täpsustama põhjusi, miks ta ei võtnud arvesse AW väidetavaid riske.

- 127 Kolmandana, arvestades eespool esitatud kaalutlusi, ei saa AW tulemuslikult väita, et Üldkohus asendas põhjendused või ületas oma kontrolli piire, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110–112 tuvastas, et AW viidatud riskid ei olnud komisjoni antava hinnangu jaoks asjakohased ega tõendatud. Nimelt piirdus Üldkohus talle esitatud argumentide hindamisega ja selle kontrollimisega, kas vaidlusalune otsus oli AW etteheiteid arvestades õigusvastane või mitte.
- 128 Lõpuks, mis puudutab AW väidet, et vaidlustatud kohtuotsuse nendes punktides esitatud põhjendused ei toeta selle kohtuotsuse punktis 113 sisalduvat Üldkohtu järeldust, siis tuleb tõdeda, et ta ei heida ette nimetatud kohtuotsuse põhjenduse puudumist, vaid kritiseerib Üldkohtu hinnangute sisu, mille tõttu palub Euroopa Kohtul seega faktilisi asjaolusid uuesti hinnata, mis aga ei kuulu viimase pädevusse ja tuleb seega lugeda apellatsioonistmes vastuvõetamatuks.
- 129 Kõiki eespool toodud kaalutlusi arvestades tuleb apellatsioonkaebuse teise ja kolmanda väite esimene osa osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatu tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa

- 130 Teise väite teises osas, mis puudutab võimalusi, mida hüpoteetiline erainvestor oleks kaalunud, leitakse, et rikutud on erainvestori kriteeriumi, liidu õiguse esimuse põhimõtet, põhjendamiskohustust, tõendamismäärdeid ja Üldkohtu läbiviidava kontrolli piire.

– Poolte argumendid

- 131 AW väidab, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et erainvestor oleks varjatud teemaksu suuruse üle peetavate läbirääkimiste käigus piiratud 28. juuli 2005. aasta seaduse sätete ja eesmärkidega, kuna ta kiitis heaks komisjoni eksliku lähenemisviisi, mis seisnes selles, et arvesse võetakse üksnes asjaomase liikmesriigi kaalutud võimalusi. Lisaks ei ole AW hüvitise piisav tase erainvestori jaoks määrav kaalutlus, kuna see ei ole otseselt seotud ei tema kasumlikkusega ega tema riskiga.
- 132 Lisaks, kui riigisisese seadusega vastuolus olev meede kujutab endast eelist ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses ainuüksi seetõttu, et erainvestor ei maksaks rohkem, kui on nõutav selle seadusega, piiraks viimati nimetatud õigusnorm kõnealuse kõrgemalseisva sätte kohaldamist, mis toob kaasa liidu õiguse esimuse põhimõtte rikkumise.
- 133 Peale selle, kuna Üldkohus leidis, et 28. juuli 2005. aasta seadus kehtestab lepinguosalistele piiranguid varjatud teemaksu kindlaksmääramise osas, siis põhjendas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsust ebapiisavalt, rikkus tõendamismäärdeid ja asendas vaidlusaluse otsuse põhjenduse teistsuguse põhjendusega. Nimelt, kuigi see seadus keelas tegeliku teemaksu, viitas see ka läbirääkimistele hüvitamise meetodi ja maksetähtaegade üle. Kuna selles seaduses ei ole märgitud ei eeldatavat sisemist tasuvuslät, ei seda, et hüvitada tuleb üksnes saamatajäänud tulu, ei kaalutlusi, mida riik võib arvesse võtta, ega riigi kaubanduslikku seisundit, jätab see seadus varjatud teemaksude lepingu struktureerimiseks ulatusliku kaalutlusõiguse.
- 134 AW esitas ka Üldkohtule 28. juuli 2005. aasta seaduse kohaldamisala ja sisu tõendamiseks vahekohtuotsuse, mis AW arvates selgitab 28. juuli 2005. aasta seaduse õiget tõlgendust ja mille Üldkohus lükkas asjasepuutumatu tõttu ekslikult ja ebapiisavatel põhjendustel tagasi. Asjaolu, et see lahend ei olnud komisjonile kohustuslik ja ta ei loe WSA 1999. aasta uuringut

asjakohasemaks kui WSA 2004. aasta uuringut, on oma nimetatud lahendi tõendusjõu osas tulemusetu. Üldkohus tegi seega oma järeldused puudulike tõendite põhjal ja ilma igasuguse aluseta, kuna toimiku materjalid ei toeta neid järeldusi. Üldkohus jättis AW arvates samuti tähelepanuta, et 28. juuli 2005. aasta seaduse kohaldamisala ja sisu analüüs eeldab tehnilisi teadmisi ning komisjon ei ole saanud nõutavaid eriteadmisi, mida süvendab asjaolu, et vahekohtuotsus ja 28. juuli 2005. aasta seaduse sõnastus viitavad sellele, et varjatud teemaks räägitakse lepingupoolte vahel läbi. Lõpuks tühistas Sąd Apelacyjny w Warszawie (Varssavi apellatsioonikohus) vahekohtuotsuse üksnes põhjusel, et see on vastuolus vaidlusaluse otsusega, mis ei sea kahtluse alla selle tõenduslikku väärtust nimetatud seaduse tõlgendamisel.

- 135 Lisaks, kuna Üldkohus kiitis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 153 heaks väite – mida ei kinnita täpsed, usaldusväärsed ja sidusad tõendid –, mis asub vaidlusaluse otsuse punktis 152 ja mille kohaselt on 6. lisa kokku lepitud suurem hüvitis, kui seda nõuab 28. juuli 2005. aasta seadus, ning kontsessioonilepingu ja selle lisa vahel esineb vastuolu, siis jättis Üldkohus kontrollimata, kas tõendamisnõuded olid täidetud. Seega on vaidlustatud kohtuotsus puudulikult põhjendatud, mis ei võimaldanud AW-l teada saada põhjusi, mille tõttu kasutas Üldkohus tõlgendust, mille ta oli sellele seadusele andnud, ega mõista põhjusi, miks lükati tagasi tema argumendid, mille kohaselt väidetavat vastuolu ei esine.
- 136 Komisjon ja Poola Vabariik vaidlevad AW argumentidele vastu. Komisjon leiab eelkõige, et etteheide, et 28. juuli 2005. aasta seaduse sätted ja eesmärgid ei piira erainvestorit, on vastuvõetamatu, kuna õigusnormi rikkumise laadi ei ole täpsustatud ja selle etteheite toetuseks ei ole esitatud ühtegi õiguslikku argumenti. Lisaks, kuna selle seaduse kohaldamisala ja sisu on faktilised asjaolud, saab Üldkohtu eraldiseisvat hinnangut nende tõendite kohta vaidlustada üksnes juhul, kui oleks tuginetud nende tõendite moonutamisele, mida ei ole aga väidetavalt tehtud ning mida ei ole *a fortiori* tõendatud. Lõpuks väidavad komisjon ja Poola Vabariik, et teise väite teine osa ei ole põhjendatud.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 137 Kõigepealt tuleb tagasi lükata komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväide, mis puudutab teise väite teise osa raames AW esitatud argumente, kuna need argumendid on piisavalt selged ja nendega palutakse tuvastada, et rikutud on õigusnormi, mis on tingitud sellest, et Üldkohus piiras asjaolusid, mida võeti arvesse eraettevõtja põhimõtte alusel hinnangu andmisel, et rikutud on liidu õiguse esimest, et eiratud tõendite hindamist reguleerivad norme, et põhjendused on asendatud ning et vaidlustatud kohtuotsust on ebapiisavalt põhjendatud.
- 138 Need AW etteheited puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punkte 152–154, milles Üldkohus tõdes eelkõige, et komisjon leidis õigesti, et 28. juuli 2005. aasta seadus ja kontsessioonileping kohustasid Poola Vabariiki maksma AW-le hüvitist üksnes selle seadusega tehtud muudatustest tingitud saamata jäänud tulu eest ja et ükski mõistlik eraettevõtja ei oleks nõustunud maksma suuremat summat sellest, mis oli seaduses ja lepingus ette nähtud.
- 139 Juba käesoleva kohtuotsuse punktides 121–125 on märgitud, et Üldkohus leidis õigesti, et Poola Vabariigi olukorras olev eraõiguslik võlgnik ei sooviks maksta AW-le hüvitist suuremas ulatuses, kui on tagajärjed, mis tulenevad 28. juuli 2005. aasta seaduse mõjust nende lepingulisele suhtele. Kuna Üldkohtu hinnang on seega kooskõlas eraettevõtja põhimõttega, tuleb asuda seisukohale, et hinnangu andmisel ei ole rikutud õigusnormi ega liidu õiguse esimese põhimõtet.

- 140 Sellest tuleneb samuti, et AW ei saa tulemuslikult väita, et Üldkohus asendas põhjendused või ületas oma kontrolli piire, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–154 esitas järeldused, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 138. Üldkohus piirdus nimelt talle esitatud argumentide hindamisega ja selle kontrollimisega, kas vaidlusalune otsus oli AW etteheiteid arvestades õigusvastane või mitte.
- 141 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse väidetavalt puudulikku põhjendamist, siis tuleb kõigepealt märkida, et AW vaidlustab üksnes selle, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused on Üldkohtu järelduste toetamiseks piisavad.
- 142 Edasi, need argumendid põhinevad osaliselt sellel, et valesti on tõlgendatud vaidlustatud kohtuotsuse punkte 152 ja 153, kuna nendes ei ole tuvastatud ei seda, et 6. lisaga määrati AW-le suurem hüvitis, kui on nõutud 28. juuli 2005. aasta seaduses, ega ka seda, et kontsessioonilepingu ja selle lisa vahel on vastuolu, vaid on tuvastatud, et hüvitise summa, millele AW-l oli õigus, tulenes nimetatud seadusest tingitud kahju ja Poola Vabariigile sellest lepingust tulenevate kohustuste igakülgse hindamise tulemusel.
- 143 Järelikult, kuna Üldkohus ei ole vaidlustatud kohtuotsuse nendes punktides selliseid järeldusi teinud, on täiesti põhjendamatu AW argumentatsioon, mille kohaselt rikkus Üldkohus neid järeldusi tehes tõendite hindamist reguleerivaid norme.
- 144 Lõpuks taotleb AW, nagu komisjon õigesti märkis, et faktilisi asjaolusid ja eelkõige 28. juuli 2005. aasta seaduse sisu hinnataks uuesti, mis ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse.
- 145 Sellest tuleneb, et teise väite teine osa tuleb osaliselt vastuvõetamatuna ja osaliselt põhjendamatu tagasi lükata.

Teise väite kolmas osa

- 146 Teise väite kolmandas osas, mis puudutab läbirääkimiste ebaõnnestumise riski ja kohtuvaidluse riski, viitab AW tõendite moonutamisele ning erainvestori kriteeriumi, liidu õiguse esimuse põhimõtte, põhjendamiskohustuse, tõendeid puudutavate sätete ja Üldkohtu kontrolli piiride eiramisele.

– Poolte argumendid

- 147 AW väidab, et nagu Poola Vabariigi nõustajad, kes leidsid, et 6. lisa on vastuvõetav, oleks hüpoteetiline erainvestor võtnud arvesse riski, et AW lõpetab kontsessioonilepingu selle ülesütlemise või kohtumenetluse teel, ja oma nõustajate vastavat professionaalset arvamust, ning et komisjon pidi seega nii hindama seda riski kui ka võtma arvesse seda arvamust, mida ta aga ei teinud ning mida Üldkohus ei kritiseerinud.
- 148 AW leiab nimelt, et Üldkohus piiras vaidlustatud kohtuotsuse punktis 165 erainvestori kriteeriumi kohaldamist üksnes 28. juuli 2005. aasta seaduses ette nähtud võimalustega ning seega esinevad vaidlustatud kohtuotsuses samad vead, mis on juba esile toodud apellatsioonkaebuse teise väite teises osas. Selle kohtuotsuse punktis 166 esitatud arutluskäik on AW hinnangul ringikujuline, ebapiisav ning sisaldab põhjenduste asendamist seoses käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis mainitud lepingu ülesütlemise ja kohtuvaidluse riskiga.

149 Osas, milles Üldkohus leidis nimetatud kohtuotsuse punktis 167, et AW-l oli samuti huvi kohtuvaidluse vältimiseks, asendas Üldkohus uuesti vaidlusaluses otsuses esitatud komisjoni arutluskäigu enda omaga, ei ole tegemist argumentidega selle punkti kohta, kus AW ei oleks enam ärisuhtet jätkanud, mida iseloomustab AW väljavaade saada kahjumit, ning moonutatakse Poola Vabariigi nõustajate analüüsi. Selle punkti viimane lause sisaldab lisaks loogikaviga ja seega ebapiisavat põhjendamist, kuna selles lauses piirduakse ülesütlemise ja kohtuvaidluse riskide arvessevõtmisel ajavahemikuga enne 28. juuli 2005. aasta seaduse vastuvõtmist, kuigi need riskid esinesid ka hilisemal perioodil.

150 Komisjon ja Poola Vabariik vaidlevad AW argumentidele vastu.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

151 Teise väite kolmandas osas esitatud argumentidega, mis puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punkte 165–167, tugineb AW eraettevõtja põhimõtte valele kohaldamisele, ebapiisavale põhjendamisele, põhjenduste asendamisele ja tõendite moonutamisele.

152 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 165 rõhutas Üldkohus seoses eraettevõtja väidetavate riskidega läbirääkimiste ebaõnnestumisel, et selline ettevõtja oleks sõlminud kontsessioonilepingu lisalepingu ainult selleks, et hüvitada 28. juuli 2005. aasta seaduse alusel AW-le üksnes sellest seadusest tingitud saamata jäänud tulu, ning et seetõttu ei võtnud ta arvesse neid väidetavaid riske ega nõustunud seetõttu maksma suuremat hüvitist. Üldkohus lisas, et lepingupooled ei arutanud neid riske 6. lisa läbirääkimistel ning neid ei võetud arvesse AW-le makstava hüvitise suuruse arvutamisel.

153 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 166 meenutas Üldkohus, et komisjon piirdus vaidlusaluses otsuses sisuliselt sellega, et seadis kahtluse alla andmed, mida kasutati 6. lisas ette nähtud finantsmudelites. Kuna tehingu puudumisel eraettevõtjale väidetavalt tekkivad riskid ei ole aga kuidagi seotud nende andmete asjakohasusega, mida kasutati finantsmudelites, siis leidis Üldkohus, et miski ei võimalda arvata, et eraettevõtja oleks nõustunud kasutama pigem WSA 1999. aasta uuringu asjakohatuid andmeid kui andmeid WSA 2004. aasta uuringus selleks, et neid riske arvesse võtta.

154 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 167 lisas Üldkohus kõigepealt, et eraettevõtja ei võtnud läbirääkimistel AW-le võlgnetava hüvitise suuruse arvutamiseks arvesse läbirääkimiste ebaõnnestumise riski ega kohtuvaidluse riski, kuna neil riskidel ei ole mingit seost õigusaktide muutmisest tingitud saamatajäänud tuluga. Seejärel leidis ta, et AW huvides oli ka see, et läbirääkimised oleksid tulemuslikud ja et välditakse kahju hüvitamise hagi esitamist. Lõpuks märkis ta, et AW ei ole tõendanud ega isegi väitnud, et Poola Vabariigi nõustajad leidsid, et läbirääkimiste ebaõnnestumise riski ja kohtuvaidluse riski tuleb arvesse võtta, et kindlaks määrata eeldatav sisemine tasuvuslävi vahetult enne 28. juulit 2005. aasta seadusega tehtud muudatusi.

155 Mis puudutab väidetavat tõendite moonutamist, siis piisab, kui märkida, et vastupidi käesoleva kohtuotsuse punktis 94 meenutatud nõuetele ei täpsusta AW, millist tõendit on moonutatud järeldusega, mille tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punkti 167 viimases lauses.

156 Mis puudutab eraettevõtja põhimõtte ebaõiget kohaldamist, millele viitab AW, siis tuleb kõigepealt meenutada, et käesolevas asjas aluseks võetav hindamiskriteerium on eraõigusliku võlgniku kriteerium, kes oli lepingulise suhte raames kohustatud teisele lepingupolele tasuma

talle tekitatud kahju tõttu rahasumma. Nagu käesolevas kohtuotsuses on juba korduvalt tõdetud, ei ole Üldkohus seega rikkunud õigusnormi, kui ta jõudis järeldusele, et selline võlgnik ei oleks põhimõtteliselt hüvitanud AW-le suuremat summat kui see, mis ta võlgneb kahju tekitamise tõttu.

- 157 Seejärel, isegi kui möönda, et see tasumise kohustus tulenes Poola Vabariigi ja AW vahelisest laiemast lepingulisest suhtest ning et selle liikmesriigi olukorras olev eraõiguslik võlgnik oleks seega võinud arvesse võtta läbirääkimiste ebaõnnestumise riski ja kohtuvaidluse riski, oleks lisaks vajalik, et need riskid on tegelikud ja oleksid võinud talle tekitada kulusid, mis on suuremad kui kulud seoses AW-le tasutava hüvitise tagajärgede eest, mis kaasnesid talle 28. juuli 2005. aasta seadusega.
- 158 Lõpuks nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktides 165 ja 167 sisalduvatest hinnangutest, mille andis Üldkohus faktilistele asjaoludele, et selliste riskide tegelikkus ei ole siiski tõendatud. Nimelt märkis Üldkohus sellega seoses, et lepingupooled seda küsimust ei arutanud, ja lisaks nähtub vaidlustatud kohtuotsusest, et saamatajäänud tulu hüvitamiseks kokkulepitud mehhanism pidi esiteks tagama kogu saamatajäänud tulu asendamise ja teiseks tagama, et AW saab tagasi maksta kõnealuse kiirteelõigu ehitamiseks võetud laenu.
- 159 Neil asjaoludel tuleb etteheide eraettevõtja põhimõtte väärta kohaldamise kohta põhjendamata tõttu tagasi lükata.
- 160 Mis puudutab põhjenduste väidetavat asendamist, siis tuleb märkida, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 165–167 AW argumente, mille kohaselt komisjon jättis ekslikult arvesse võtmata läbirääkimiste ebaõnnestumise riski ja kohtuvaidluse riski. Selles osas tuvastas Üldkohus, et AW väidetavad riskid ei ole tõendatud. Komisjon ei ole aga põhimõtteliselt kohustatud oma otsustes täpsustama põhjusi, miks ta ei võtnud arvesse tõendamata asjaolusid. Seetõttu ei esitanud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse nimetatud punktides põhjendust, mis oleks pidanud sisalduma vaidlusaluses otsuses, vaid esitas arutluskäigu, milles ta lükkas tagasi talle esitatud argumendid, mille eesmärk oli tõendada vaidlusaluse otsuse väidetavat põhjendamata jätmist.
- 161 Lõpuks palub AW vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste väidetavale ebapiisavusele viidates tegelikult seda, et Euroopa Kohus hindaks faktilisi asjaolusid uuesti, mis ei kuulu tema pädevusse.
- 162 Eelnevaid kaalutlusi arvesse võttes tuleb teise väite kolmas osa osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamata tõttu tagasi lükata.

Teise väite neljas osa

- 163 Teise väite neljandas osas, mis käsitleb arvesse võetavat uuringut liikluse ja tulude kohta, leitakse, et vaidlusalust otsust on moonutatud, et Üldkohus asendas selle otsuse põhjendused teistsuguse põhjendusega, et väärtalt on kohaldatud erainvestori kriteeriumi, et rikutud on liidu õiguse esimese põhimõtet, et rikutud on tõendamist reguleerivaid norme ning et puuduvad põhjendused.

– Poolte argumendid

- 164 AW leiab, et vaidlusaluse otsuse punktis 152 on märgitud, et „on väga kahtlane“, et erainvestor nõustub AW hüvitise arvutamise pigem WSA 1999. aasta uuringu kui WSA 2004. aasta uuringu alusel, ning rõhutab, et otsuses seda arvates ei olnud komisjonil tõendeid, et see nii oleks. Kuna

tõendamiskoormis lasub komisjonil, siis ei saa need kaalutlused toetada tema järeldust, et erainvestori kriteerium ei ole täidetud. Kuna Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 153, et vaidlusalune otsus oli selle kriteeriumi kohaldamise osas piisavalt põhjendatud, kohaldas Üldkohus seega vale õiguslikku kriteeriumi, moonutas vaidlusaluse otsuse ilmset tähendust ja asendas selle otsuse põhjenduse enda omaga.

- 165 AW leiab, et komisjoni kasutatud sõnastus nagu ka vaidlusaluse otsuse ülesehitus annavad tunnistust sellest, et komisjon käsitles erainvestori kriteeriumi erandina, mida ta pidi kontrollima üksnes AW taotlusel, mistõttu ei ole veenev vaidlustatud kohtuotsuse punkt 142, milles tuvastatakse vastupidist.
- 166 AW märgib, et vaidlustatud kohtuotsuse punkt 154 käsitleb üksnes WSA 2004. aasta uuringu eeliseid võrreldes WSA 1999. aasta uuringuga selleks, et analüüsida AW finantsseisundit enne kõnealust seadusemuudatust. Siiski ei piirdu erainvestor järeldusega, et ühe valemi teatud elemendid oleks võinud valida teisiti, vaid ta teeb valiku selle valemi võimaluse ja muude olemasolevate valemite võimaluse vahel, lähtudes nende lõpptulemusest. Üldkohtu arutluskäigus ei selgitata põhjust, miks 6. lisa ei kuulu nende muude võimaluste hulka, mida selline investor vajaduse korral arvesse võttis, mistõttu on vaidlustatud kohtuotsuse põhjendus selles küsimuses ebapiisav.
- 167 Peale selle, kuna Üldkohus lisas oma analüüsi 28. juuli 2005. aasta seaduse eesmärgi, tegi Üldkohus AW hinnangul samas arutluskäigus vigu, mis on esile toodud käesoleva kohtuotsuse punktis 82. Kuna selle punkti 154 põhjendustest ei nähtu, millist valikut pidas Üldkohus selliseks, mida erainvestor oleks kaalunud, siis ei ole need piisavad. Eelkõige ei ole selge, kas Üldkohus mõistis poolte vahel saavutatud kokkulepet üksnes nii, et sellega muudetakse põhifinantsmudeli ajakohastamist WSA 2004. aasta liiklusuuringu andmete, st varjatud teemaksu ülemmäära abil, või kokkuleppena, mis põhineb ajakohastatud põhifinantsmudelil ilma ülemmäära kehtestamata. Esimesel juhul on Üldkohtu põhjendused vastuolulised, sest Üldkohtu hinnangul ei ole selline ülemmäär „hüvitise tagamiseks“ vajalik, sest eeldatav sisemine tasuvuslävi oli 7,42%, ja teisel juhul on ilmne, et varjatud teemaksu määrade ülempiiri oleks tulnud kontrollida.
- 168 Veel märgib AW, et üks teine erainvestori võimalus oleks võinud seisneda kokkuleppes ilma põhifinantsmudelis liiklusprognoosi ajakohastamiseta, kuid koos varjatud teemaksu määrade ülempiiriga, mis oleks võinud viia madalama määrani alla 7,42%. Erainvestor ei maksaks ilmselgelt ka rohkem seetõttu, et ainus eesmärk on kasutada „õiget“ uuringut. Seega on „õige“ uuring sellisena asjakohatu. Erainvestori kriteerium eeldab nimelt „täispaketi“ analüüsimist, mistõttu Üldkohtu analüüs kujutab endast selle kriteeriumi vale kohaldamist. Samuti jättis Üldkohus tähelepanuta AW argumendi, mille kohaselt oleks erainvestor leidnud, et ükski olemasolevatest uuringutest ei olnud taotletud eesmärgiga kokkusobiv, mis vastab Poola Vabariigi rahandusnõustaja järeldustele, mida ei saaks tähelepanuta jätta ükski investor.
- 169 Komisjon vaidleb AW argumentidele vastu.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 170 Teise väite neljandas osas heidab AW Üldkohtule ette, et viimane kasutas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 142, 153 ja 154 valesid õiguslikke kriteeriume, moonutas vaidlusaluse otsuse sisu, asendas selle otsuse põhjendused enda omadega, ei põhjendanud vaidlustatud kohtuotsust piisavalt ega vastanud ühele tema argumentidest.

- 171 Kõigepealt, mis puudutab AW argumente, et Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 142 ekslikult tagasi tema argumendid, mille kohaselt käsitles komisjon erainvestori kriteeriumi erandina, siis tuleb meenutada, et Üldkohus leidis selles punktis, et AW-l ei olnud alust neid samu argumente talle esitada, kuna „kui komisjon tõepoolest analüüsis enamakstud hüvitise suurust, nagu see tulenes PwC aruandest [...], enne kui ta käsitles erainvestori kriteeriumi, võttis ta lõpliku seisukoha majandusliku eelise olemasolu ja enamakstud hüvitise suuruse kohta alles pärast selle kriteeriumi analüüsimist [...]“.
- 172 Sellega seoses tuleb tõdeda, et vaidlusalusest otsusest nähtub üheselt, et alates selle otsuse punktidest 125 ja 126 analüüsis komisjon majandusliku eelise olemasolu, lähtudes seisukohast, et kontsessioonilepingu kohaselt oli Poola Vabariigil kohustus maksta AW-le hüvitist 28. juuli 2005. aasta seadusest tingitud kahju eest ja et hüvitis, mis ületab seda kahju, kujutab endast majanduslikku eelist ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Sellest järeldub, et see analüüs vastab sisult analüüsile, mille see institutsioon pidi tegema eraettevõtja põhimõtte alusel.
- 173 Kuna komisjon tuvastas vaidlusaluse otsuse punktis 152, et analüüs on selle põhimõttega kooskõlas, ning Üldkohus täpsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–154 ja 165–171 seda kooskõla, siis tuleb AW argumentid põhjendamatu tõttu tagasi lükata.
- 174 Edasi, mis puudutab AW kriitikat vaidlustatud kohtuotsuse punkti 153 viimase lause kohta, siis tuleb meenutada, et selles punktis otsustas Üldkohus, et kuna „on „väga kaheldav“, et mõistlik eraettevõtja nõustuks sellega, et hüvitis arvutatakse WSA 1999. aasta uuringu põhjal, mitte aga [kõige ajakohasema WSA 2004. aasta] uuringu põhjal, siis tõendas [komisjon] piisavalt selgelt, et toimiku materjalidest ei nähtu, et selline ettevõtja oleks kasutanud WSA 1999. aasta uuringut, ning põhjendas oma hinnangut, toonitades WSA 2004. aasta uuringu ajakohasust“.
- 175 Sellega seoses tuleb meenutada, et niisuguse riigiabi puudutava otsuse tõlgendamine, mille komisjon on vastu võtnud oma pädevuse teostamisel, tähendab endast õigusliku hinnangu andmist, mis on Üldkohtu ja Euroopa Kohtu ülesanne (vt selle kohta 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Larko vs. komisjon, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punktid 102 ja 105).
- 176 Lisaks tuleb sellise otsuse konkreetset punkti tõlgendada kogu asjaomase otsuse kontekstis (vt selle kohta 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Larko vs. komisjon, C-244/18 P, EU:C:2020:238, punkt 111).
- 177 Käesolevas asjas tuleb vaidlusaluse otsuse punktis 152 esitatud komisjoni kinnitust, mille kohaselt oli „väga kaheldav“, et eraettevõtja oleks kasutanud WSA 1999. aasta uuringut, seega tõlgendada käesoleva juhtumi kontekstis, nagu nimelt nähtub vaidlusaluse otsuse punktist 135, milles komisjon täpsustas, et tugineda tuleb liiklus- ja tuluproгноosile, mis pärineb 28. juuli 2005. aasta seadusega samast ajast.
- 178 Sellest tuleneb, et vastupidi AW väidetele ei kasutanud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 153 vale õiguslikku kriteeriumi ega moonutanud vaidlusaluse otsuse mõtet. Ta ei asendanud ka vaidlusaluse otsuse põhjendusi enda omadega, vaid pärast seda, kui ta oli tagasi lükanud talle AW esitatud argumendid, jättis ta selle otsuse põhjendused muutmata.
- 179 Lõpuks, mis puudutab AW esitatud argumente vaidlustatud kohtuotsuse punkti 154 kohta, siis tuleb kõigepealt märkida, et need argumendid põhinevad kohaldatava kriteeriumi väärarvustamisel. Nimelt, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse selles punktis sisuliselt meenutas, oli Poola Vabariigi olukorras oleva eraõigusliku võlgniku – kes oli oma lepingulise suhte raames

AWga kohustatud viimasele tasuma teatava summa kahju tõttu, mis oli tingitud 28. juuli 2005. aasta seaduse vastuvõtmisest – eesmärk tagada AW-le üksnes sellest seadusest tulenevate negatiivsete tagajärgede hüvitamine.

- 180 Üldkohtu arutluskäik, mille kohaselt ei võimalda seda eesmärki arvestades miski järeldada, et eraettevõtja oleks nõustunud tuginema pigem WSA 1999. aasta uuringu andmetele kui WSA 2004. aasta uuringu andmetele, et ta oleks täiendavalt nõudnud eksperdi määramist või et ta oleks eelistanud kasutada FMi 2005. aasta uuringu andmeid, võimaldab seega vastupidi AW väidetele selgelt mõista, et selline eraettevõtja oleks kõigi olemasolevate ebatäiuslike hindamisvõimaluste hulgast arvesse võtnud seda, mis võimaldab kõige paremini kindlaks teha selle seaduse negatiivseid tagajärgi selleks, et tagada, et antud hüvitis oleks kooskõlas tema lepinguliste kohustustega, ilma et hüvitis neid ületaks.
- 181 Sellest järeldub, et selles arutluskäigus kasutatakse õiget kriteeriumi ning antakse selge ja ühtne vastus kõigile AW argumentidele, mis on kokku võetud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 134, 136 ja 147–150.
- 182 Osas, milles AW väidab, et see arutluskäik ei ole piisav, kuna arvesse oleks tulnud võtta muid võimalusi kui see, mille valis komisjon ja mida Üldkohus kinnitas, siis piisab, kui märkida, et seda tehes palub AW tegelikult Euroopa Kohtul faktilisi asjaolusid uuesti hinnata, mis aga ei kuulu viimase pädevusse.
- 183 Eelnevaid kaalutlusi silmas pidades tuleb teise väite neljas osa osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kolmanda väite teine osa

- 184 Kolmanda väite teine osa, mis puudutab tegeliku teemaksu eeldatava sisemise tasuvusläve määra, tugineb põhjenduste puudumisele, asjaolule, et Üldkohus ei ole järginud tal lasuvaid kontrollkohustusi, ning tõendamist reguleerivate normide rikkumisele.

– Poolte argumendid

- 185 AW väidab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 120–127 esitatud põhjendused ei ole piisavad selleks, et toetada tema nende argumentide tagasilükkamist, mis on kokkuvõtlikult esitatud selle kohtuotsuse punktis 115. Kõigepealt piirdus Üldkohus sellega, et esitas oma järelduse, ilma et ta oleks teinud keerulist majanduslikku hinnangut, millega ta järelikult rikkus oma kohustust kontrollida, kas vaidlusalune otsus põhineb täpsetel, usaldusväärsetel, sidusatel ja täielikel tõenditel, ning oma kohustust järgida tõendamist reguleerivaid norme.
- 186 AW leiab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 käsitletakse eranditult WSA 1999. ja 2004. aasta uuringu eeliseid ega vastata selle kohtuotsuse punktis 115 kokkuvõtlikult esitatud argumendile. Asjaolu, et WSA 1999. aasta uuring oli vähem asjakohane kui WSA 2004. aasta uuring, ei tähenda, et viimane uuring oli usaldusväärne. Selle kohtuotsuse punktis 121 esitatud arutluskäigul ei ole seost asjakohase küsimusega, kas 7,42% suurune eeldatav sisemine tasuvuslävi on nõuetekohaselt kindlaks tehtud. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 122 viidatakse sellele argumendile, ilma et vähimalgi määral oleks selgitatud põhjusi, miks on teatavate liiklus- ja tuluandmete ajakohastamine kiirtee muud lõiku käsitleva uuringu raames asjakohatu. Selle kohtuotsuse punktis 123 käsitles Üldkohus uuesti WSA 1999. ja 2004. aasta uuringu vastavate

eeliste võrdlust ning kinnitas, et eksperdi määramine ei olnud vajalik, mida ei ole kuidagi põhjendatud ja mis viib tõendamiskoormise lubamatu ümberpööramiseni. Nimetatud kohtuotsuse punkti 124 põhjendused ei ole samuti selle küsimusega seotud. Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 125 puudutab eranditult teist argumenti, mis on seotud FMi 2005. aasta uuringuga, ja selle punkt 126 vastab üksnes kolmandale argumendile, mis puudutab teemaksu tegeliku kogumise PwC mudelit.

- 187 Lisaks eiras Üldkohus oma kohustust kontrollida, kas vaidlusalune otsus põhines täpsetel, usaldusväärsetel, sidusatel ja täielikel tõenditel, ega järginud tõendamist reguleerinud norme, kui ta otsustas ekslikult, et komisjonil ei olnud kohustust koguda täiendavat teavet FMi 2005. aasta uuringu kasutatavuse kohta. Kuigi komisjonil on kohustus hinnata tõendeid erapooletult ja põhjalikult, tuleneb siinkohal vaidlusaluse otsuse punktist 138, et komisjon tugines üksnes Poola Vabariigilt saadud teabele selleks, et see uuring kasutamata tõttu tagasi lükata. Arvestades aga selle liikmesriigi ja AW suhte konfliktsust ning asjaolu, et nimetatud liikmesriik oli jätnud nimetamata FMi 2005. aasta uuringu, oleks komisjon pidanud olema hoolikam ning nõudma Poola Vabariigilt või kolmandatelt isikutelt täiendavat teavet.
- 188 Komisjon leiab, et AW kritiseerib tõendite tõenduslikku väärtust, väites, et need ei olnud usaldusväärsed, seades kahtluse alla nende täielikkuse ja kinnitades, et seega oleks tulnud tellida täiendav aruanne. Nende argumentidega soovib AW aga sisuliselt, et Üldkohtu hinnang uuesti läbi vaadataks, mis ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse. Lisaks vaidlevad komisjon ja Poola Vabariik AW argumentidele vastu sisulistes küsimustes.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 189 Kolmanda väite teises osas esitatud argumentidega, mis puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punkte 120–127, leiab AW, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused on ebapiisavad, et Üldkohus ei teostanud piisavat kohtulikku kontrolli, et ta eiras tõendamist reguleerivaid norme, et ta jättis vastamata AW nendele argumentidele, mis on kokku võetud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 115, ja et ta pööras tõendamiskoormise ümber.
- 190 Kõigepealt, mis puudutab seda, et Üldkohus jättis väidetavalt vastamata AW argumentidele, mis on kokku võetud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 115, siis tuleb meenutada, et nende argumentidega väitis AW, et komisjoni järeldused WSA 2004. aasta uuringu kohta olid ilmselgelt ekslikud, kuna liiklusuuringute tõenduslik väärtus on piiratud ja usaldusväärse liiklusuuringu puudumise korral oleksid lepingupooled leppinud kokku meetodis, mille kohaselt võetakse arvutamise aluseks AW esialgsed tulu-ootused, kuid mida varjatud teemaksu määrade ülempiiri kohaldamise teel vähendatakse tasemeni, mis Poola Vabariigi jaoks on vastuvõetav.
- 191 Nende argumentidega väitis AW seega, et WSA 2004. aasta uuringul on ebapiisav tõenduslik väärtus, võrreldes WSA 1999. aasta uuringuga, millele AW – tuginedes lepingupoolte vahel kokku lepitud meetodile – andis sisuliselt piisava tõendusliku väärtuse.
- 192 Vastupidi AW väidetele lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 122–124 need argumendid sõnaselgelt tagasi.
- 193 Esiteks märkis Üldkohus nimelt nendes punktides esimesena, et WSA esitas hulga üksteisele järgnevaid uuringuid, mille koostas sama nõunik, kasutades sama meetodit, eesmärgiga teha kiirtee A 2 kohta liiklus- ja tuluproгноosid, et teisena, puudutas AW enda jaoks koostatud WSA 2004. aasta uuring varem tehtud liiklus- ja tuluproгноoside ajakohastamist, et kolmandana

võimaldas see uuring seega ajakohastada WSA 1999. aasta uuringus esitatud liiklus- ja tuluprognosid, lähtudes liikluse ja tulu tegelikust suurenemisest kiirtee A 2 asjaomasel lõigul ja Poola majandusarengust, et neljandana sisaldab WSA 2004. aasta uuring järelikult asjakohasemaid liiklus- ja tuluprognose kui need, mis on WSA 1999. aasta uuringus, ning peegeldab täpsemalt tegelikku olukorda turul 28. juuli 2005. aasta seadusega tehtud muudatuste ajal, ning et viiendana mainitakse 6. lisas finantsmudelit, mille kasutamises leppisid lepingupooled kokku selleks, et arvutada eeldatav sisemine tasuvuslävi vahetult enne selle seadusega tehtud muudatusi, viidates „[WSA] aktsionäride nimekirjale, mida ajakohastati 31. detsembril 2004“.

- 194 Teiseks järeldas Üldkohus sellest vaidlustatud kohtuotsuse punktis 124, et „WSA koostatud kõige uuemad prognoosid oli selles kontekstis asjakohasemad andmed kui need, mis olid esitatud WSA 1999. aasta uuringus“.
- 195 Edasi kuulub küsimus, kas neil asjaoludel selgub toimiku materjalidest, et täiendav eksperdi määramine oli vajalik või mitte, nende tõendite tõendusliku väärtuse faktilise hindamise alla ega pööra vastupidi AW väidetele kuidagi ümber tõendamiskoormist.
- 196 Lõpuks tuleb tõdeda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktid 120–127 sisaldavad toimiku materjalide üksikasjalikku analüüsi, arvestades argumente, mille AW esitas Üldkohtus, ning nendes on esitatud täpne arutluskäik iga nendes punktides nimetatud tõendi asjakohasuse ja tõendusliku väärtuse kohta. Täpsemalt analüüsis Üldkohus nendes punktides, millise tõendusliku väärtusega on WSA 1999. ja 2004. aasta uuringud, riigimaanteede ja kiirteede peadirektoraadile AW esitatud tegelikud liiklusandmed, pankade liiklusnõustaja 2005. aastal koostatud uuring varjatud teemaks stsenaariumi kohta, mida on mainitud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 125, ning FMI 2005. aasta uuring. Lisaks analüüsis ta kõnealuse abisumma arvutamiseks komisjoni kasutatud teemaks tegeliku kogumise PwC mudeli sobivust.
- 197 Seega tuleb põhjendamatusesse tõttu tagasi lükata AW argumendid, mis puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punktide 120–127 ebapiisavat põhjendamist, ebapiisavat kohtulikku kontrolli ja tõendamist reguleerivate normide rikkumist.
- 198 Seega tuleb kolmanda väite teine osa põhjendamatusesse tõttu tagasi lükata.
- 199 Järelikult tuleb teine ja kolmas väide osaliselt vastuvõetamatusesse ja osaliselt põhjendamatusesse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide

- 200 Neljandas väites, mis puudutab kõnealuse abi summa arvutamist, leiab AW, et Üldkohus moonutas tõendite ilmselget mõtet ja põhjendas vaidlustatud kohtuotsust puudulikult.

Poolte argumendid

- 201 AW leiab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 192 märkis Üldkohus, et varjatud teemaks aluseks oli enne 2007. aasta kontrollimist liiga kõrge eeldatav sisemine tasuvuslävi suurusega 10,77%. Samas nähtub kõigepealt 6. lisast, eelkõige selle lisa 1 punktist 3, et varjatud teemaks oli kindlaks määratud Poola zlottides (PLN) väljendatud konkreetse summaga, ilma et oleks viidatud eeldatavale sisemisele tasuvuslävele, seejärel 6. lisast, eelkõige selle lisa 1 punktist 4, et see määr sõltus indekseerimisest vastavalt valemile, ilma et oleks viidatud eeldatavale sisemisele

tasuvuslævele, ja lõpuks 6. lisast, eelkõige selle 4. tingimuse punktist d, et eeldatav sisemine tasuvuslævi hakkas kehtima alles pärast varjatud teemaksu kontrollimist, st pärast 1. novembrit 2007. Seega moonutaks AW arvates toimikus asuvaid tõendeid seisukoht, et varjatud teemaksu määrad enne 2007. aasta oktoobrikuud määrati kindlaks eeldatava sisemise tasuvuslæve kasutamise teel.

- 202 Tõendeid on moonutatud AW hinnangul ka vaidlustatud kohtuotsuse punktis 193, kuna Üldkohus tuvastas seal, et kontrollimudeli eesmärk ei olnud arvutada ülemäärast hüvitist, sest komisjon seadis kahtluse alla teemaksu tegeliku kogumise mudeli eeldatava sisemise tasuvuslæve taseme, samas kui enne 2007. aasta kontrollimist ei olnud sellel eeldataval sisemisel tasuvuslævel mingit rolli varjatud teemaksu arvutamises. Lisaks väidab AW, et järeldusest, et kontrollimudeli eesmärk ei olnud arvutada ülemäärast hüvitist, ei saa tuletada asjaolu, et enne kontrollimist toimus ülemäärane hüvitamine.
- 203 Komisjon ja Poola Vabariik vaidlevad AW argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

- 204 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 192 ja 193 tuvastas Üldkohus esimesena, et komisjoni arvutatud ülemäärase hüvitise summa vastas AW-le tegelikult tehtud maksete ja nende summade vahele, mida ta oleks pidanud saama eeldatava sisemise tasuvuslæve alusel, mis on kindlaks määratud teemaksu tegeliku kogumise PwC mudeli kohaselt, teisena vastas ajavahemikus 2005. aasta septembrikuust kuni 2007. aasta oktoobrikuuni enammakstud hüvitis seega nende maksete, mis AW tegelikult sai, ja selle eeldatava sisemise tasuvuslæve alusel arvutatud hüvitise vahele, mida ta võis oodata vahetult enne 28. juuli 2005. aasta seadusega tehtud muudatusi, kolmandana oli järelikult teemaksu tegeliku kogumise mudeli 10,77% suurune eeldatav sisemine tasuvuslævi, mida AW kasutas varjatud teemaksu määrade kehtestamisel ajavahemikus enne 2007. aasta oktoobrikuud, juba liiga kõrge võrreldes selle eeldatava sisemise tasuvuslævega, mida ta võis oodata; neljandana kinnitab 6. lisas ette nähtud kontrollimehhanism üksnes selle eeldatava sisemise tasuvuslævega seotud viga, viiendana ei saa neil asjaoludel see mehhanism kahtluse alla seada asjaolu, et AW-le ei oleks alguses tulnud tasuda nii suuri summasid ajavahemikus 2005. aasta septembrikuust kuni 2007. aasta oktoobrikuuni, ning kuuendana põhines 6. lisas ette nähtud kontrollimehhanism kontrollimudeli eeldatava sisemise tasuvuslæve võrdlusel teemaksu tegeliku kogumise mudeli eeldatava sisemise tasuvuslævega ning võimaldas kohandada varjatud teemaksu määrasid, arvestades tegelikke liiklusandmeid pärast varjatud teemaksu süsteemi rakendamist.
- 205 Sellest järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 193, et „sellisel mehhanismil ei ole sama eesmärk kui arutluskäigul, mida komisjon kasutas ülemäärase hüvitise arvutamisel, kuna komisjon seadis selles arutluskäigus kahtluse alla teemaksu tegeliku kogumise mudeli eeldatava sisemise tasuvuslæve taseme“.
- 206 Sellest arutluskäigust ja järeldusest nähtub üheselt, et vastupidi sellele, mida AW väidab, ei ole selle arutluskäigu eesmärk mitte kirjeldada 6. lisas ette nähtud mehhanismi, vaid puudutab arvutust, mille komisjon tegi riigiabi summa kindlaksmääramisel. Nimelt soovis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse nendes punktides vastata AW argumentidele, mis on kokkuvõtlikult esitatud selle kohtuotsuse punktis 191 ja millega sooviti tõendada ülemäärase hüvitamise puudumist ajavahemikus 2005. aasta septembrikuust kuni 2007. aasta oktoobrikuuni.

- 207 Järelikult põhineb neljas väide vaidlustatud kohtuotsuse vääralt tõlgendamisel ja tuleb seega põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 208 Kõigist eespool esitatud kaalutlustest tulenevalt tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

Kohtukulud

- 209 Kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.
- 210 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mis on kodukorra artikli 184 lõike 1 kohaselt kohaldatav ka apellatsioonimenetlustele, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 211 Kuna AW on kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb komisjoni kohtukulud välja mõista AW-lt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.
- 212 Lõpuks tuleneb kodukorra artikli 140 lõikest 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse *mutatis mutandis* apellatsioonkaebuste suhtes, et menetlusse astunud liikmesriigid kannavad ise oma kohtukulud. Järelikult, kuna Poola Vabariik osales Euroopa Kohtu menetluses, kannab ta ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta Autostrada Wielkopolska S.A. kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud.

3. Jätta Poola Vabariigi kohtukulud tema enda kanda.

Allkirjad